

ABRIL 2026

IES INCA

ESCOLTES EL BATEC DE LES PARAULES?

SANT JORDI

recital poètic

presència

música

poemes

paraula

escolta

versos

revolta

Bibli PLEC
IES Inca

Comissió Biblioteca i Pla Lector

CURS 2025-2026

La lectura, **obligació** o salvació?

CONTINGUT

- Sant Jordi, **roses** i llibres...
- **Vols escriure la llegenda de l'IES Inca?**
- Cadascú llegeix a la seva manera...
- **Els perseguidors de paraules** i el seu autor
- *Books*, **poemes i un "Circ de poesia"** a la biblioteca
- **Relats** que ens inspiren...
- Vols col·laborar en la revista?

PETITES REFLEXIONS, abans de començar...

Diu Irene Vallejo que “**som éssers entreteixits de relats**, brodats amb fils de veus, d’història, de filosofia i de ciència, de lleis i de llegendes. Per això, la lectura ens continuarà cuidant si la cuidem. **No pot desaparèixer allò que ens salva.**”

Els llibres ens recorden, serens i sempre disposats a desplegar-se davant dels nostres ulls, que la salut de les paraules arrela a les editorials, a les llibreries, als cercles de lectures compartides, **a les biblioteques, a les escoles**. És allà on imaginem **el futur que ens uneix**”.

Imaginem, doncs... Bona lectura!

Llegir, un acte de **resistència**...

“Fill d’aquest mil·leni trepidant, **el nostre imaginari està colonitzat per la velocitat**, la immediatesa, la multiplicació.

Enamorats de l’acceleració, ens enlluernem les connexions instantànies, els processadors vertiginosos, el miracle de prémer una tecla i comunicar-nos a l’instant a través de distàncies immenses.

Però tota aquesta tecnologia ràpida i fabulosa és filla d’una màquina que treballa a poc a poc: **el cervell**. I és precisament **la seva lentitud** el secret del seu refinat funcionament.

Les idees que sustenten la nostra racionalitat necessiten temps, sigil i assossec per desenvolupar-se (...) **Esclaus de la pressa**, hem arraconat **l’educació de la paciència**.

Aquesta falta de serenitat cognitiva podem denominar-la “crisi de distracció” (...) En aquesta època accelerada, els llibres emergeixen com aliats per **recuperar el plaer de la concentració, la intimitat i la calma**.

Per això, llegir pot ser **un acte de resistència** en una època envaïda per la informació nerviosa i desbocada.”

Manifest per la lectura (fragment)
Irene Vallejo

Sant Jordi, roses i llibres...

Cadascú llegeix a la sea manera...
I a tu, com **t'agrada llegir?**

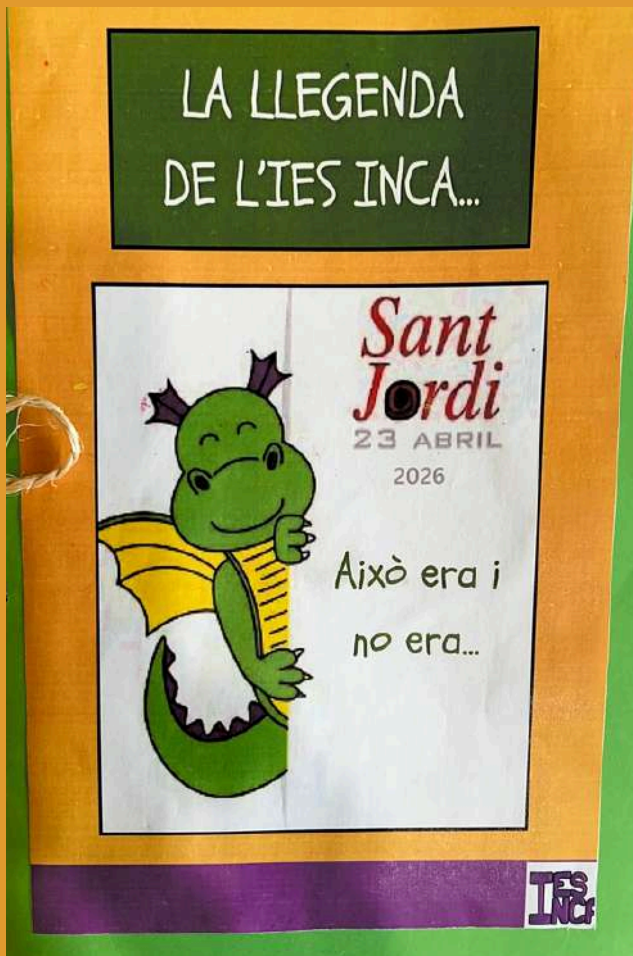

Quines **lectures** t'agraden?
terror... misteri... amor...
comèdia... **drama**?

T'agrada llegir sol o
acompanyada?

Vols continuar la llegenda?

Envian's el teu relat a plec@iesinca.cat

i el publicarem a la revista...

Un llibre pot canviar una vida?

MÁS ALLÁ DE MI PROPIO MUNDO

Dousou Dabo

Todo empezó un día que abrí un libro sin que nadie me obligara a leerlo: *Behind the Beautiful Forevers*. **Mientras yo me quejaba de cosas pequeñas**, en un barrio de Mumbai, India, la vida era más difícil de lo que jamás había imaginado.

Este libro me mostró otra realidad del mundo, desde entonces me di cuenta de que solo nos preocupamos de lo que tenemos cerca, y la otra parte del mundo estaba llena de **personas luchando por su vida**.

Empecé a leer libro tras libro, informándome de cosas que pasaban en el mundo, pero que yo siempre había ignorado. Desde niños en África que no tenían acceso a la educación, hasta conflictos que pasaban desapercibidos en Asia.

También me interesé por la historia de Alemania, que me llenó de asombro y tristeza. Entonces me di cuenta de que **no podía quedarme sin hacer nada**, así que decidí apuntarme a una ONG para ayudar y ver la realidad del mundo. **Viajé por muchos países y escuché historias** que todo el mundo tendría que escuchar al menos una vez en su vida.

Siendo sincera, antes de leerme ese libro pensaba que solo existía mi país, y que si ignoraba los otros no pasaría nada, porque pensaba que no me afectaba directamente.

Después de leerme el libro, me di cuenta de que nos afectaba a todos y que si no hacíamos algo, todo el mundo acabaría igual, sonará raro pero *Behind the Beautiful Forevers* **cambió mi mentalidad, me cambió a mí.**

Al llegar a mi país, decidí escribir mi propio libro lo llamé "Más allá de mi propio mundo", conté todas mis experiencias, tanto las buenas como las malas.

Conté también historias de personas que había conocido y cómo un libro me cambió tanto.

Después de escribir mi libro, volví a ofrecerme voluntaria, y **viajé por todas las partes del mundo, y repartí mi libro traducido en todos los idiomas.**

Gente cercana, se reían de mí y me preguntaban por qué hacía todo eso. Y yo siempre contestaba: **"No ignoremos lo que está lejos porque un día estará cerca".**

Y eso fue exactamente lo que pasó, el 23 de diciembre. Mi país se encontraba en un estado que nadie desearía. La gente pasaba hambre, muertes y más muertes.

Y lo único que no me sorprendió es que ningún país ayudó, solo observaban, pero lo que no sabían es que les iba a pasar lo mismo, y que nadie miraría.

Els perseguidors de paraules, conversam amb Marc Artigau

•
ESCOLTA

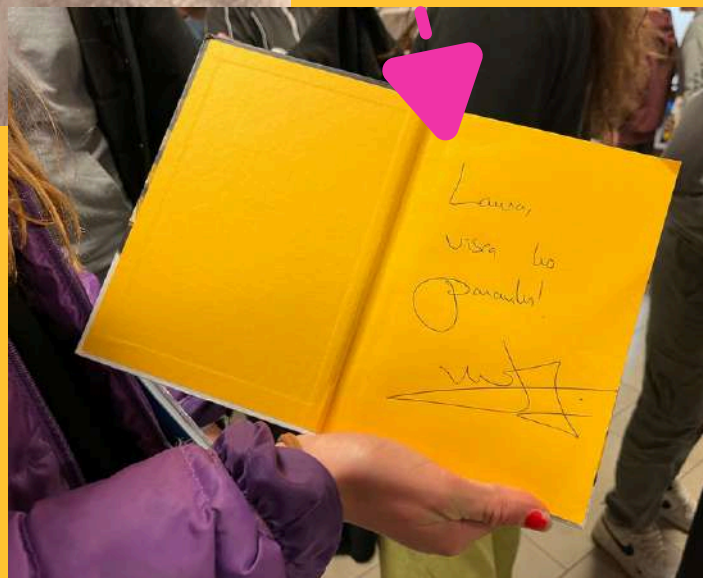
•
LECTURA

•
REFLEXIÓ

•
ATENCIÓ

Signatures de l'autor, per als

L
E
C
T
O
R
S

•
ESPERA
i IL·LUSIÓ
•

S
A
B
E
R
.

TENIM CURIOSITAT PER SABER...

- Quin és el personatge que t'ha agradat més crear?
- Es pot viure de **ser escriptor**?
- Per què el llibre és **de color groc**?
- Qui ha fet les il·lustracions?
- Tens més projectes?

LLENGUA I LITERATURA CATALANES
(1ESO)

On se'n van **els personatges?**

ELS LLIBRES
Adriana Arnau

Tonina sempre deia que els llibres eren **una manera de no perdre mai ningú.**

Ho deia rient, com si fos una broma, mentre passava les pàgines amb cura, com si cada història fos **una cosa fràgil que es podia trencar.**

—Si els personatges existeixen aquí —deia, tocant la tapa—, **no se'n van mai del tot.**

Jo no sabia si era veritat. Però m'agradava creure-la. Na Tonina es d'aquelles persones que semblen permanents. Com la casa familiar, com l'olor del menjar els diumenges, com les veus que sempre hi són encara que no les escoltis. I potser per això feia por, perquè un dia vaig entendre que **ni tan sols ella era eterna.**

Va ser una tarda qualsevol. No va passar res especial. Ella llegia al sofà, amb les ulleres una mica tortes, i la llum entrava per la finestra com sempre. Tot era igual. I de cop, sense avisar, vaig pensar: **I si algun dia això desapareix?**

No el moment.

No la tarda.

Ella.

Em vaig quedar mirant-la més del normal. La manera com movia els llavis **quan llegia en silenci**. Com girava les pàgines. Com respirava tranquil·la, com si el temps no fos una cosa que s'acaba.

I em va fer por. Una por estranya, callada, que no sabia on posar.

No era la por de perdre-la aquell dia. Era la por de saber que, **tard o d'hora, el món seria un lloc on ella ja no hi seria**. I no sabia què fer amb això.

Aquella nit, abans d'anar a dormir, vaig agafar un dels seus llibres. No per llegir-lo. Només per tenir alguna cosa seva a les mans.

El vaig obrir a l'atzar. Hi havia una frase subratllada, amb la seva lletra petita al costat:

"El que estimem no desapareix. Canvia de lloc."

No sé si és veritat. Encara no ho sé. Però des d'aquell dia vaig començar a entendre què volia dir na Tonina.

Que potser la por no és perdre algú. **És no saber on anirà** després.

I que potser, només potser, **els llibres són una manera de construir llocs** on la gent que estimem es pugui quedar una mica més.

I si reinventam les portades dels nostres **clàssics**?

LLENGUA CASTELLANA I LITERATURA
(1ESO)

EL PERRO DEL HORTELANO
(Lope De Vega)

David Cano Martínez

EIA

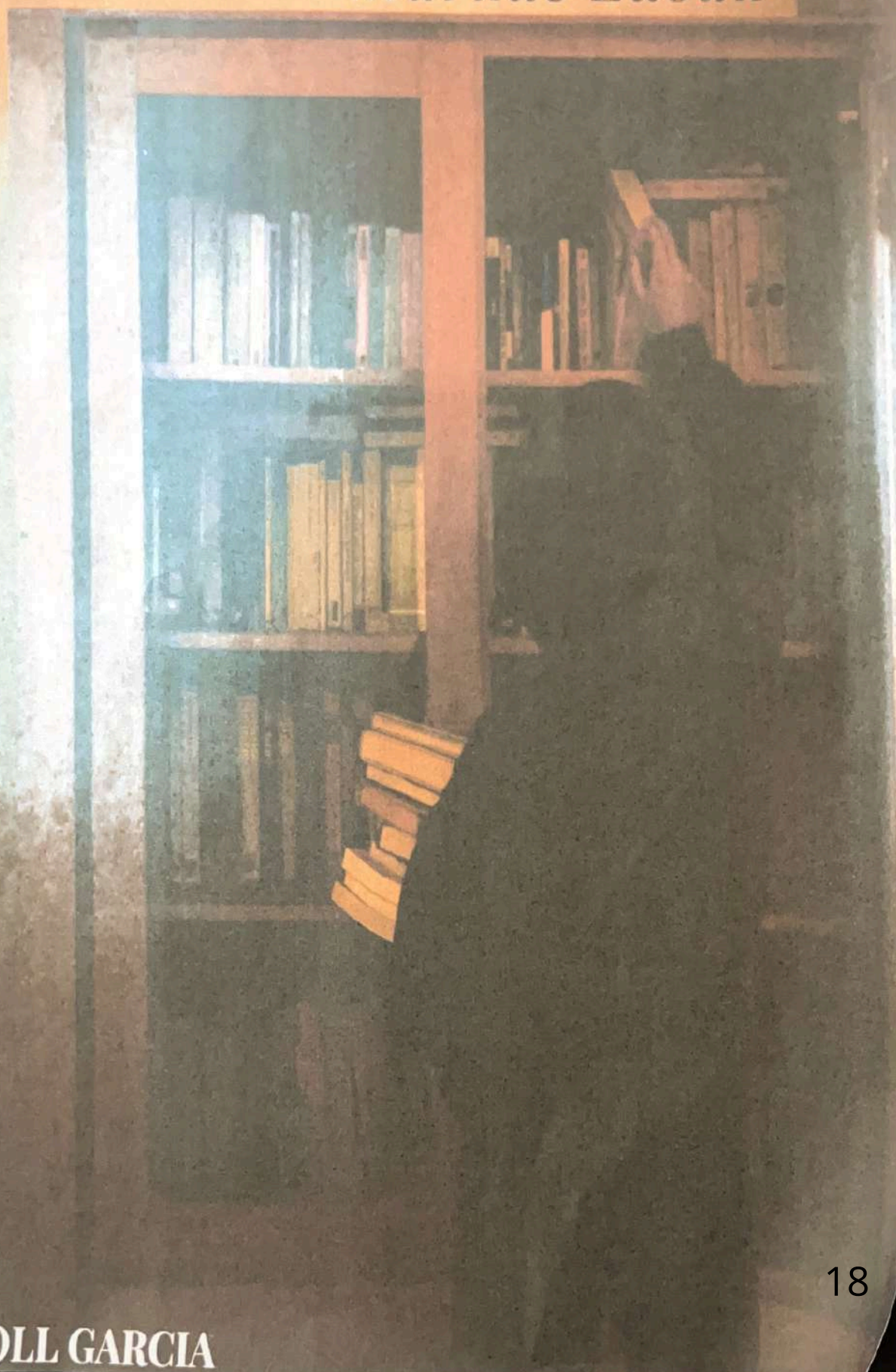
Romeo y Julieta

—♦—(William Shakespeare)—♦—

Naisha Margarita Torrealba Méndez E1A

LA LADRONA DE LIBROS

Markus Zusak

EMMA COLL GARCIA

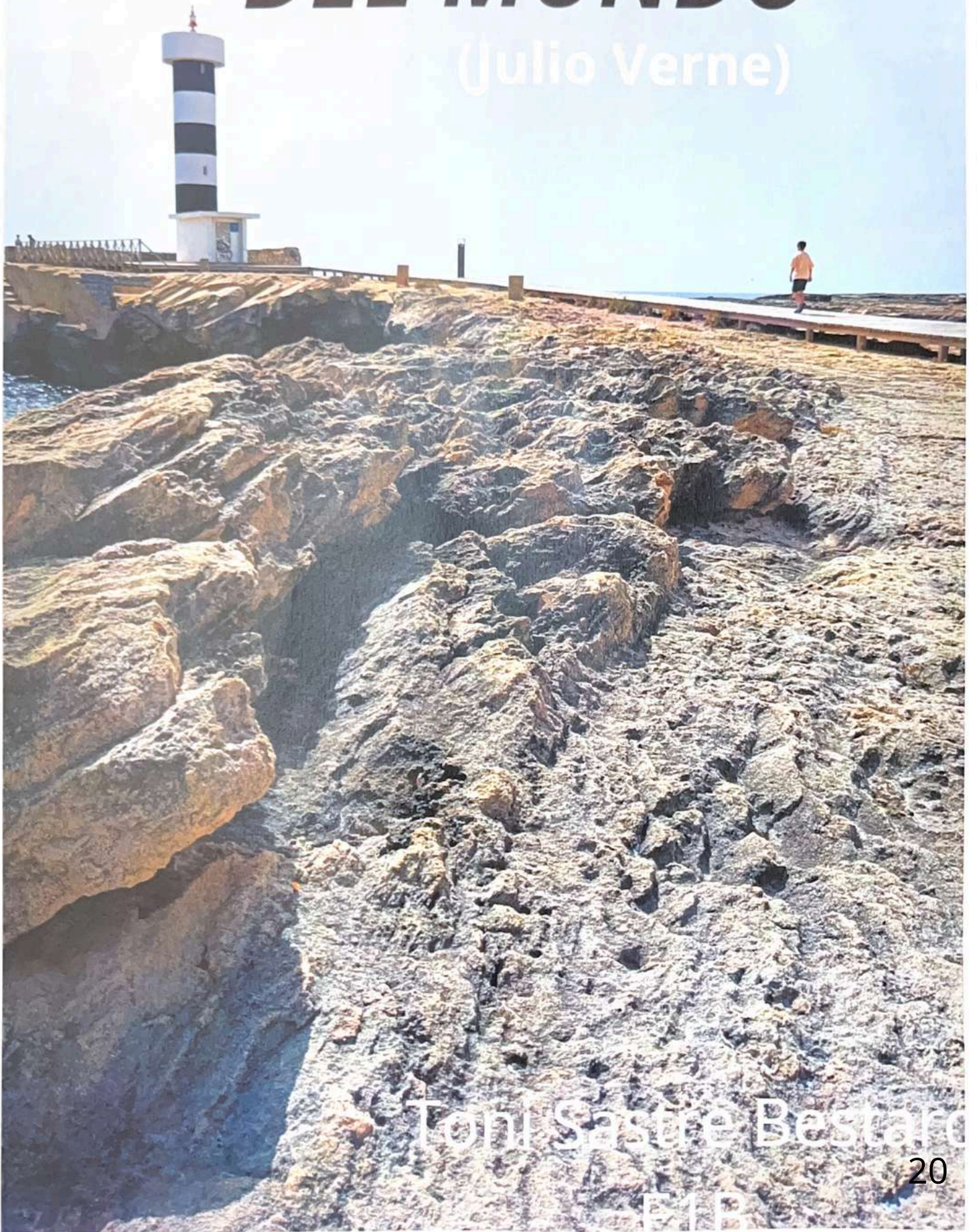
Núria Ruiz E1B

LA ABUELA GÁNSTER
(David Walliams)

EL FARO DEL FIN DEL MUNDO

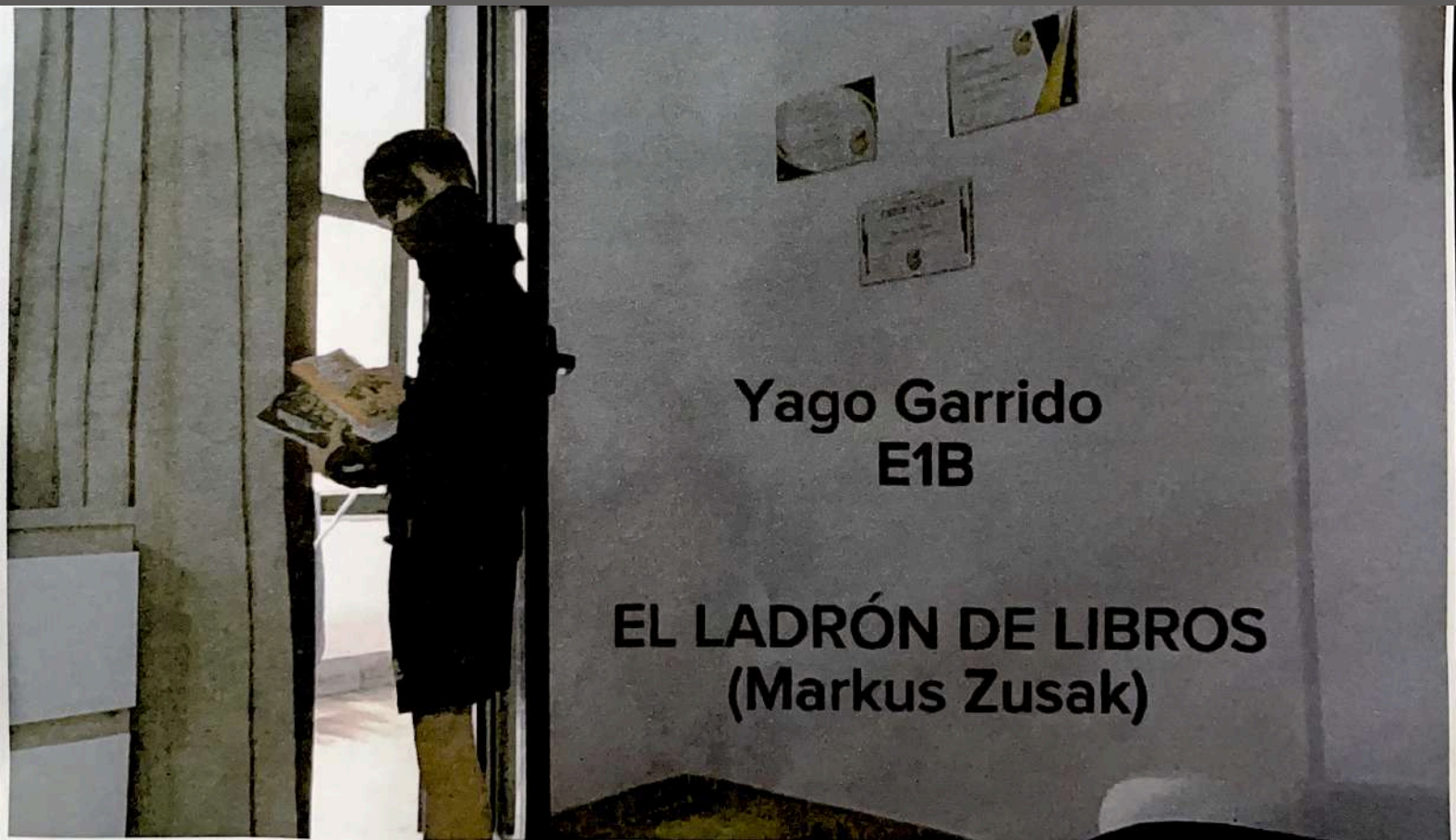
(Julio Verne)

Toni Sastre Bestard

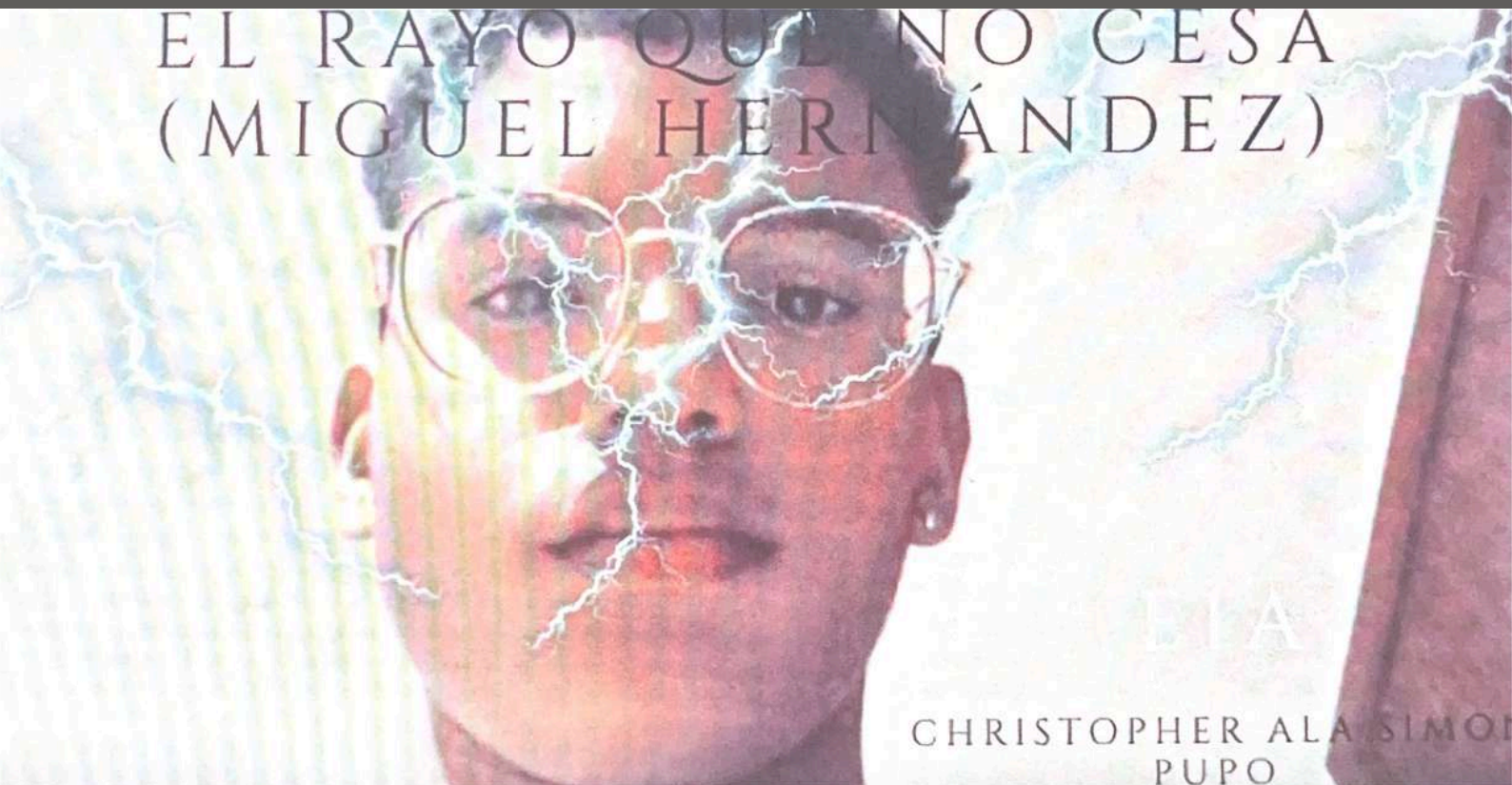
20

E1B

Yago Garrido
E1B

EL LADRÓN DE LIBROS
(Markus Zusak)

EL RAYO QUE NO CESA
(MIGUEL HERNÁNDEZ)

CHRISTOPHER ALA SIMON
PUPO

AMIGOS DE MEDIANOCHE (David Walliams)

Patricia García Lobato
E1A

PLATERO Y YO (Juan Ramón Jiménez)

EL FARO DEL FIN DEL MUNDO (Julio Verne)

**Seth Cruz Coll
E1A**

EL PERRO DEL HORTELANO

(Lope de Vega)

BIEL RIPOLL
LÓPEZ E1A

VIENTO DEL PUEBLO

(Miguel Hernández)

Israe Ez Zayany
Lyamlahi
E1A

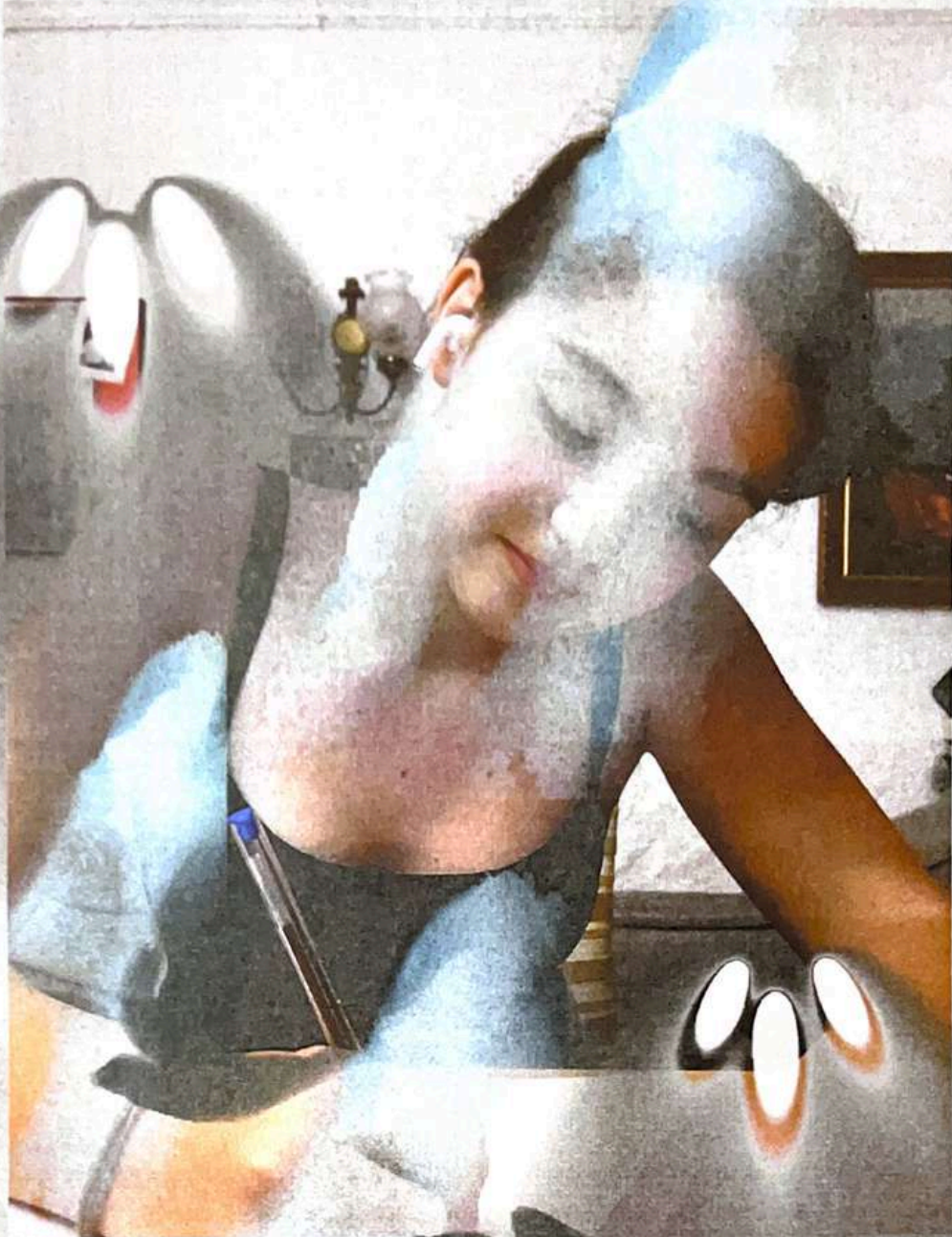
A young woman with long dark hair, wearing a bright red hooded sweatshirt, is walking across a city street at dusk. She is smiling and looking towards the camera. The street is lined with tall, multi-story buildings. In the background, a white bus with 'M20' on its destination sign is visible, along with several cars and a taxi. The sky is a mix of blue and orange, suggesting sunset or sunrise.

*CAPERUCITA
EN MANHATTAN
(Carmen Martín Gaité)*

*Adriana Pozos Santana
E1A*

LA CASA DE LOS ESPÍRITUS

(Isabel Allende)

Alicia Hageanu
E1A

BUZÓN DE TIEMPO (MARIO BENEDETTI)

ROC LÓPEZ PICÓ(E1A)

29

Versos a la biblioteca, un Sant Jordi molt emotiu i poètic...

T'ESTIMO (ànonim)

T'estimo,

com estima la vida al pensament

que van junts o moren en l'intent.

Com el botxí al traïdor i el pinzell al pintor, com
l'accent a la lletra i la paraula al poeta, com la
veritat a la mentida i l'engany a l'error.

Com la llum a l'espelma i el caçador a la presa.

Com el suïcida a la vida i el malalt a la mort, com
el vers al poeta i la terra al sol.

Com la vida al pensament i el profeta a la creença,
com l'arbre a la terra i el foc a la fulla seca,
d'aquesta manera t'estimo,
amb aquest infinit amor.

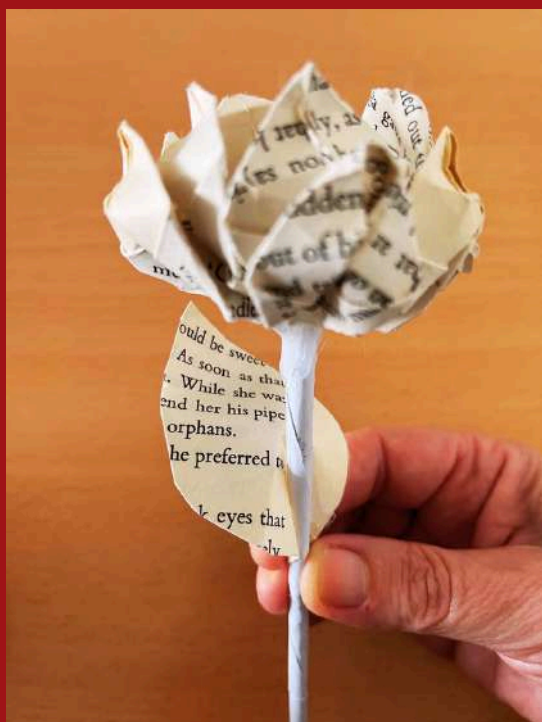
VERSOS

COMPARTITS

taller lingüístic 2n ESO + PALIC +
literatura universal + alemany
i molt més...

a la **BIBLIOTECA**

SANT JORDI

recital poètic

presència

música

poemes

paraula

escolta

versos

revolta

Biblio PLEC
IES Inca

PENSO, DIC I FAIG, de Miquel Martí i Pol

Penso
que res no és en va;
que res d'allò que dic
ni d'allò que faig
no es perd,
si en el joc hi arrisco
tot el que tinc,
sense temor de perdre.

Dic
ben poca cosa.
Que ja ha arribat el temps d'alçar-nos
i sortir a ple carrer
i acollir tota
la gent com a germans.

Faig
tot el que puc per adaptar-me al ritme
de tots els que conec,
un per un i amb esforç,
perquè la meva veu els sigui
com un indret comú,
com una taula.

SANT JORDI, de Jordi Fornés

Avui **el vermell esclata**
i per tot arreu se sent
una olor de rosa fresca
i una gran remor de gent.

La florista de la plaça
ha muntat el parament. Verd, espigues, flors i cintes,
ara a un preu, al tard veurem...

Qui la vol la flor del dia? Qui voldrà un regal d'amor?

Al carrer, en paper de plata, **avui es venen emocions.**

DER PANTHER, de Rainer Maria
Rilke

Sein Blick ist vom Vorübergehn
der Stäbe so müd geworden,
daß er nichts mehr hält. Ihm ist,
als ob es tausend Stäbe gäbe
und hinter tausend Stäben
keine Welt.

Der weiche Gang geschmeidig
starker Schritte, der sich im
allerkleinsten Kreise dreht, ist
wie ein Tanz von Kraft um eine
Mitte, in der betäubt ein großer
Wille steht.

Nur manchmal schiebt der
Vorhang der Pupille sich lautlos
auf –. Dann geht ein Bild hinein,
geht durch der Glieder
angespannte Stille – und hört
im Herzen auf zu sein.

Надія (перша поезія Лесі Українки)

Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна:
Надія вернутись ще раз на Україну,
Поглянути ще раз на рідну країну,
Поглянути ще раз на синій Дніпро, –
Там жити чи вмерти, мені все одно;
Поглянути ще раз на степ, могилки,
Востаннє згадати палкії гадки...
Ні долі, ні волі у мене нема,
Зосталася тільки надія одна.

Esperança (primer poema de Lesia Ukrainka)

No tinc ni destí ni voluntat,
Només em queda una esperança:
L'esperança de tornar a Ucraïna una vegada més,
Mirar una vegada més la meva terra natal, Mirar una
vegada més el blau Dnièper, Viure-hi o morir-hi, no
em fa cap diferència; Mirar una vegada més l'estepa,
les tombes, Recordar els últims pensaments
ardents... No tinc ni destí ni voluntat,
Només em queda una esperança.

Posaria el teu nom a bell mig de

Posaria el teu nom al bell mig de la casa,

l'encendria

com

un

goc,

com uns geixos de sarments i de pinassa.

Encendria el teu nom,

l'encendria

com

un

goc,

com el

goc

de

coure

el

pa.

Vetllaria

en

silenci

al

seu

voltant.

I,

de

sobte,

ballaria

al

seu voltant,

nu,

pelut

i

gascinat

una

dansa

indesxifrable,

un

gosc

ball

al·lucinant

d'un

prestigi

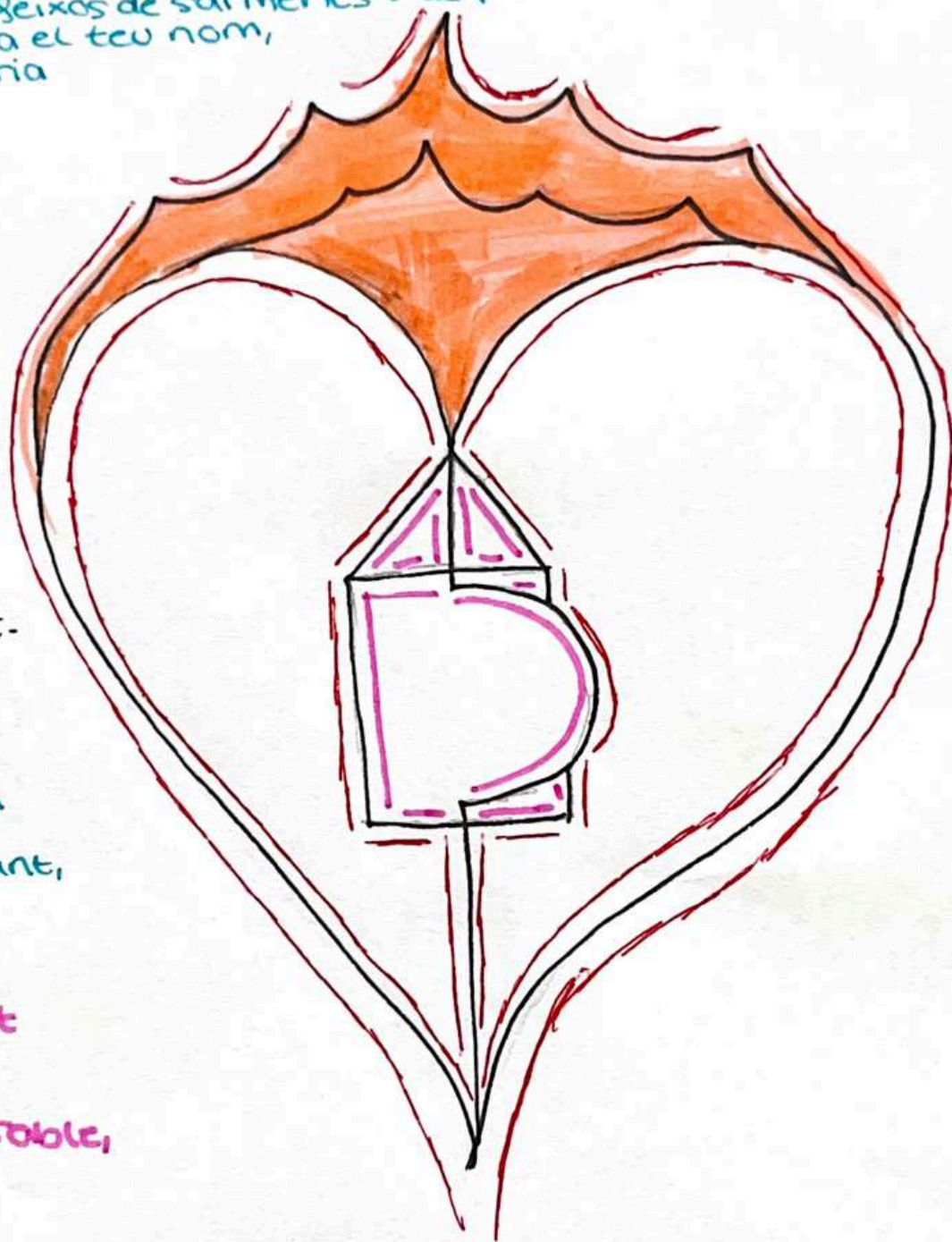
aborigen

o

rupestre

com aquells que trobava en les coves

Porcar.

Andrés Esteués, Vicent.

36

la casa ♥

Books... llibres que contenen i són històries

ANGLÈS I PLÀSTICA
(3r d'ESO)

Once upon a time, there was a very strong and brave prince who found an injured unicorn and rescued it. But a cowboy saw it, and they fought to see who could keep it. The prince won, and...

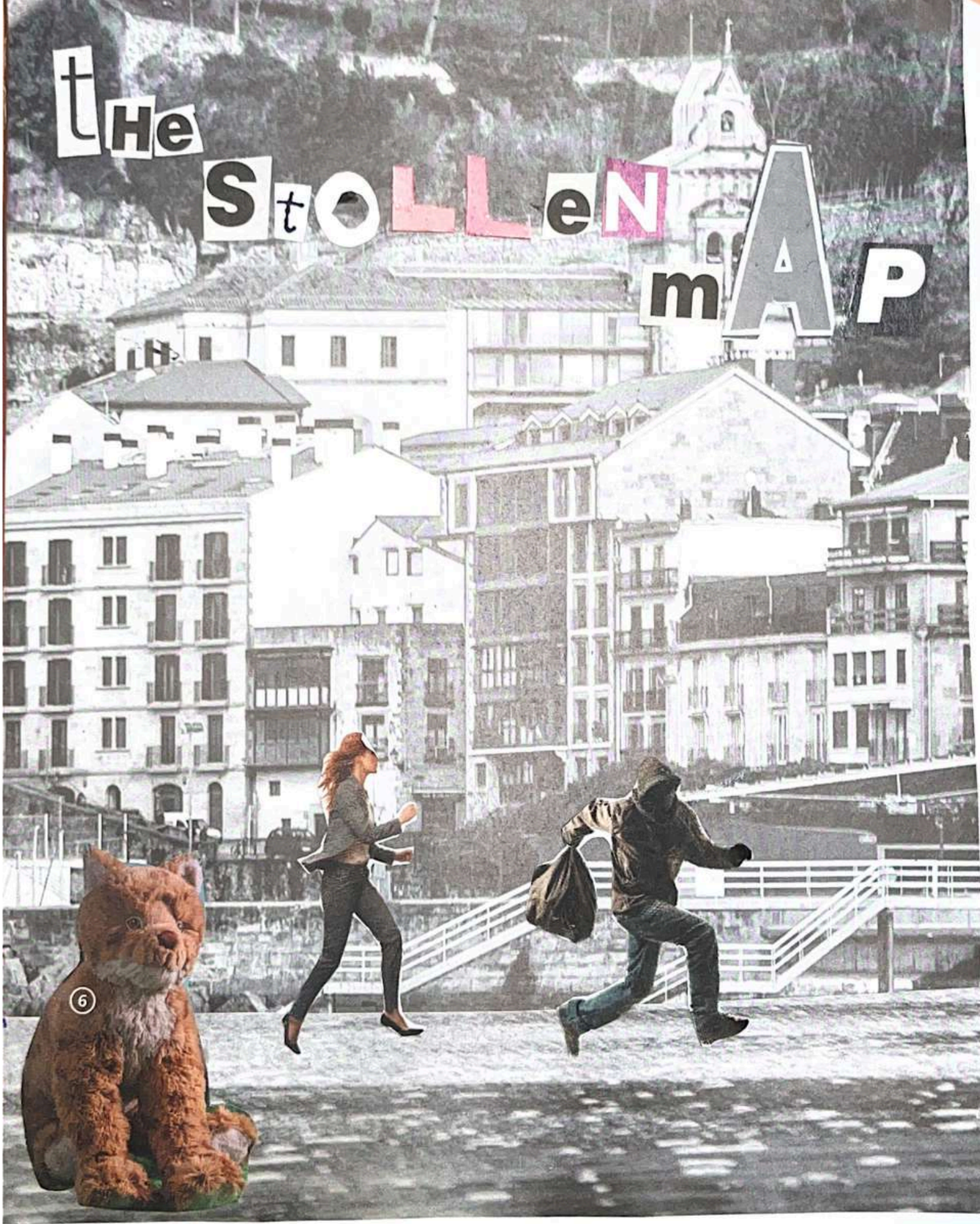
Ya no es dramático el

amor

pendiente

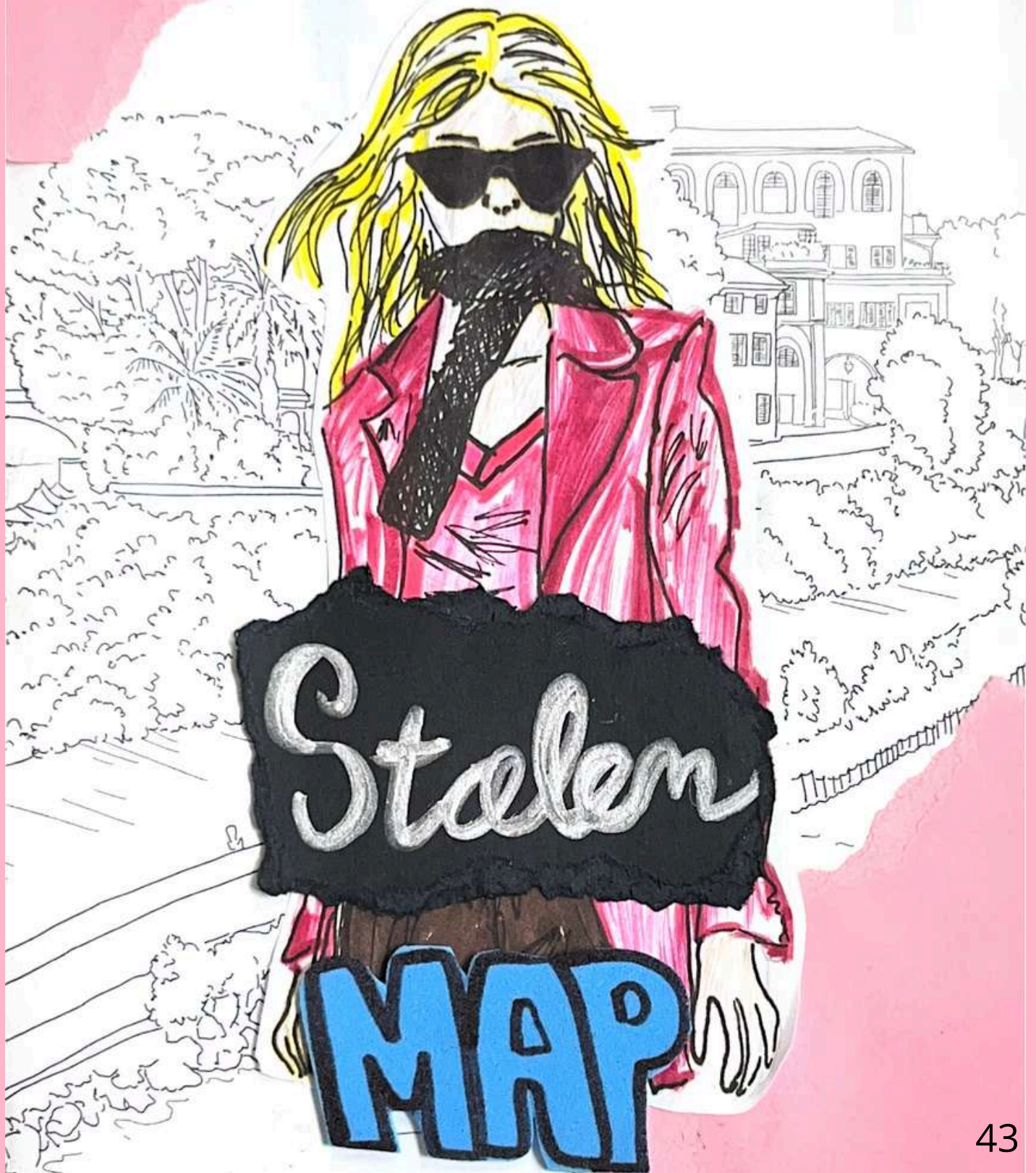
the StollenMAP

Elisabeth, a government worker in London, was walking here at when a thief stole her bag. She is terrified because the bag contains a secret map showing the government's money.

T h e

Plot

Elisabeth was an important woman, she worked in the government. One day, she was walking her cat when someone stole her bag, with an important map inside. Elisabeth will try to find the thief with her cat's help.

The

First

time

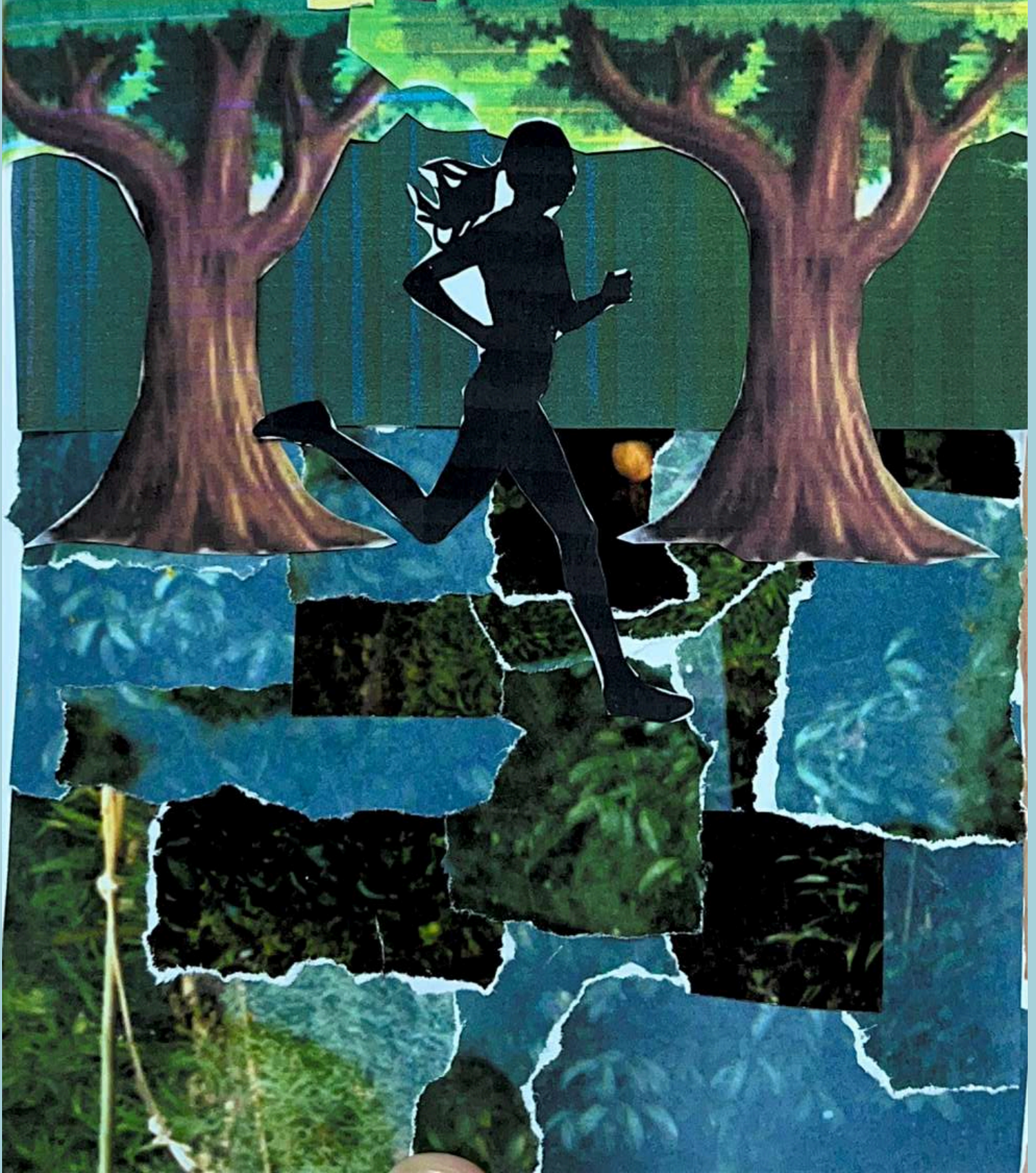
in

New

York

the friendly

Lion

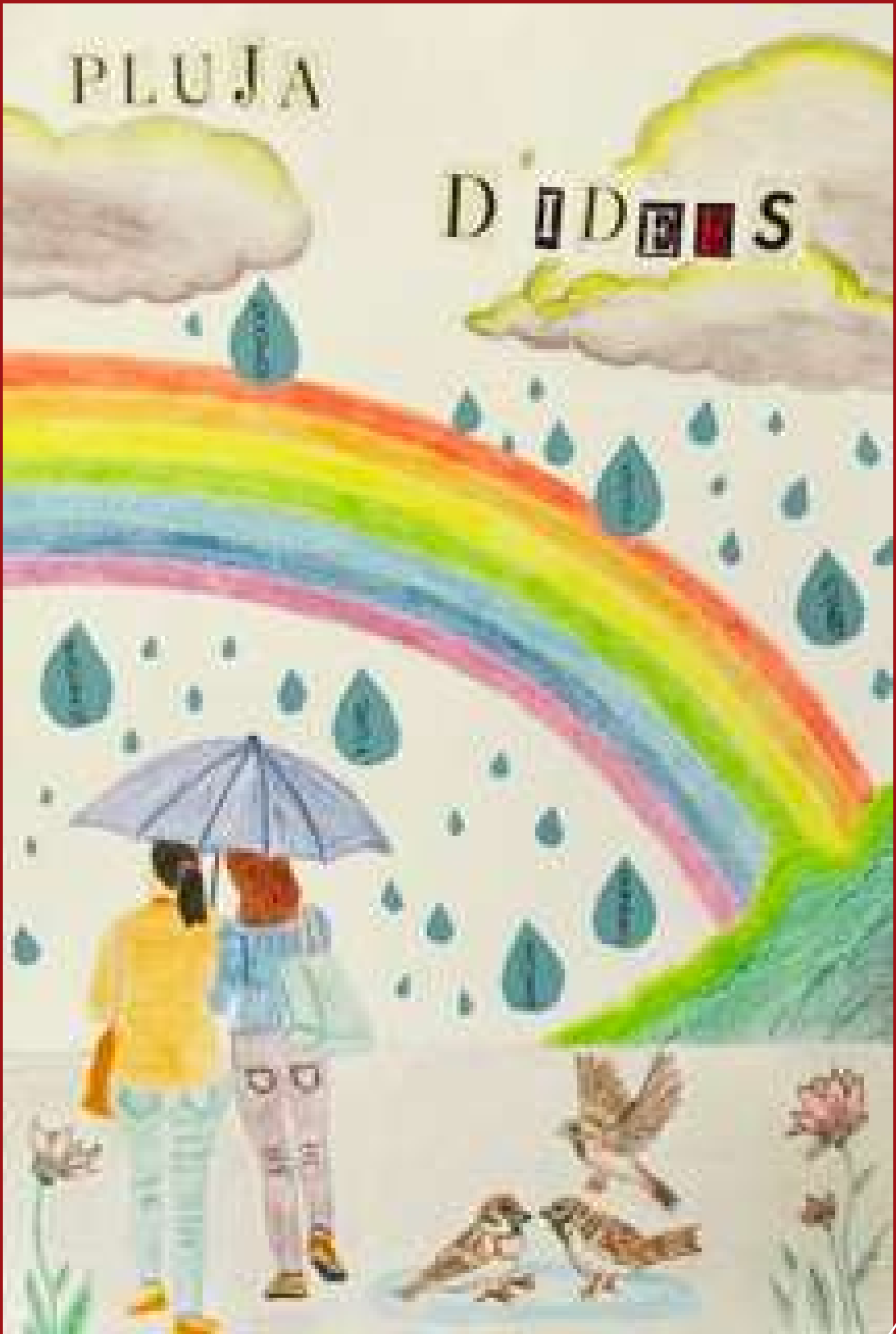
Llibretes poètiques, poesia i poesia visual...

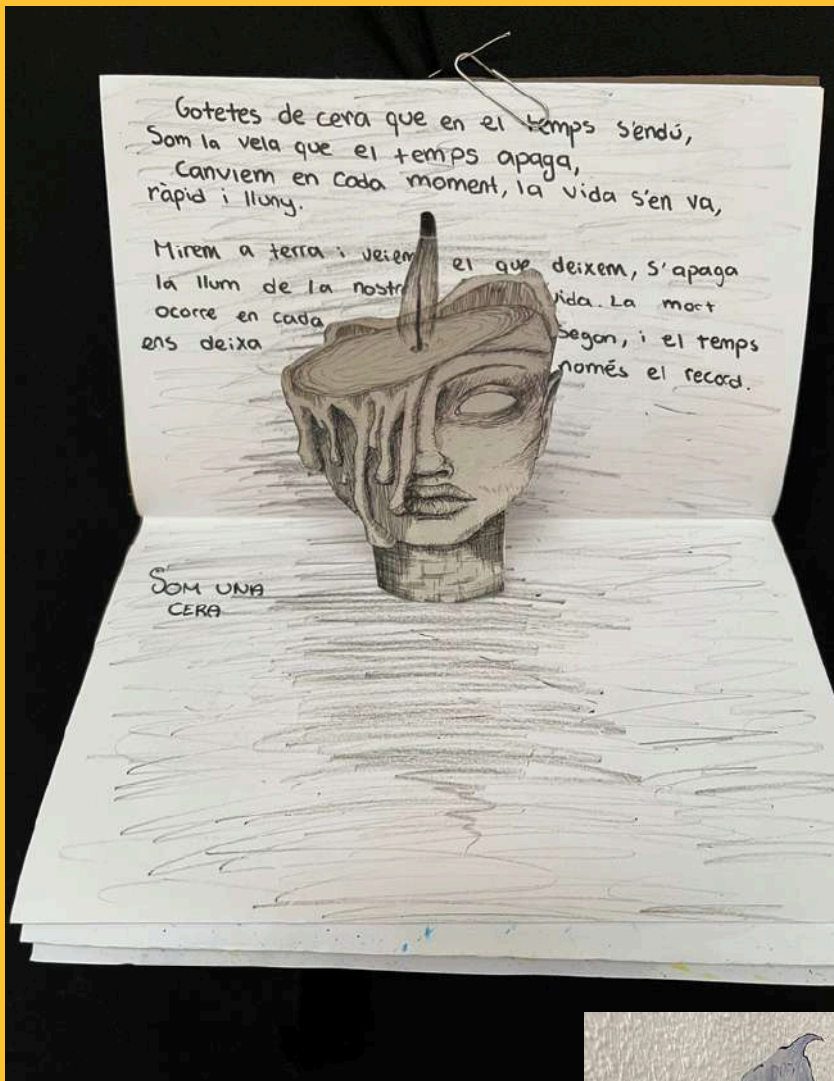
LLENGUA I LITERATURA CATALANES
(3r d'ESO)

PLUJA

DIDDIS

Som
l'espelma
que el
temps
apaga...

gotetes
de cera
que el
temps
s'endú...

Llum
als
teus
ulls

-
-
-

L'espelma fa tremolar les ombres...

ELS MORTS, de Joan Margarit

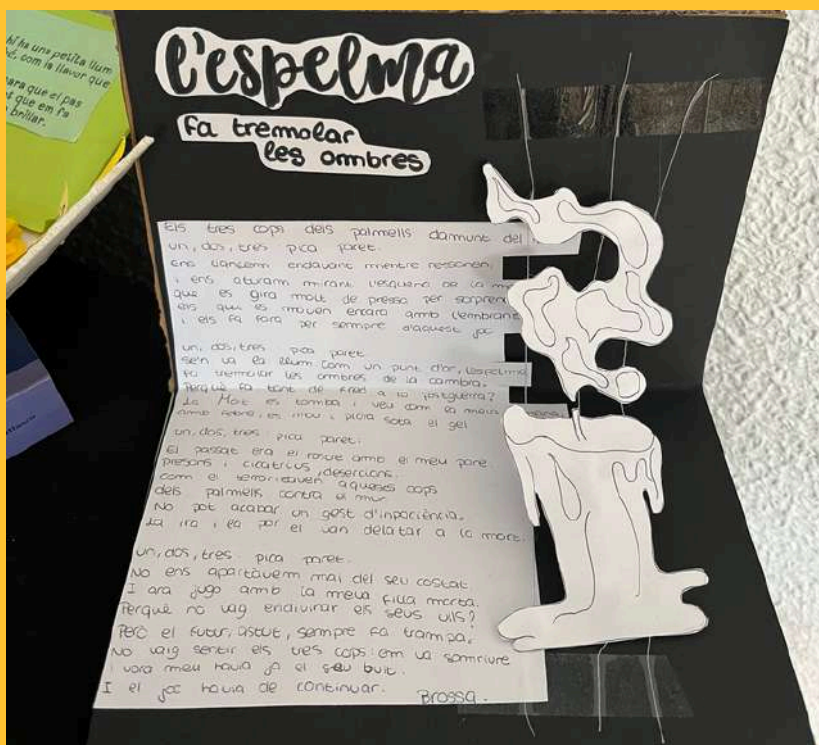
Els tres cops dels palmells damunt del mur:
Un, dos, tres: pica paret.

Ens llancem endavant mentre ressonen
i ens aturem **mirant l'esquena de la Mort**,
que es gira molt de pressa per sorprendre
els qui es mouen encara amb l'embranchida
i els fa fora per sempre d'aquest joc.

Un, dos, tres: pica paret.

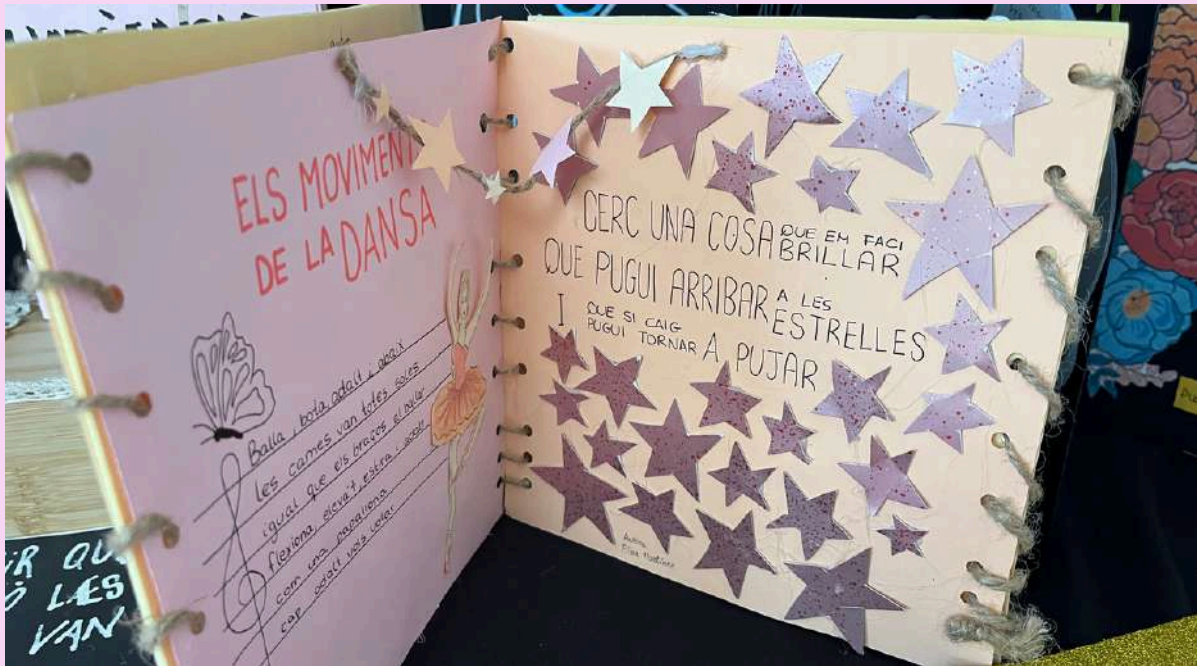
Se'n va la llum. Com un punt d'or, **l'espelma
fa tremolar les ombres** de la cambra.

Per què fa tant de fred a la postguerra?

mirant
l'esquena
de
la
Mort

-
-
-

La paraula **poètica** és un refugi? Una recerca? O un joc?

El “Circ de la poesia” a la BIBLIOTECA

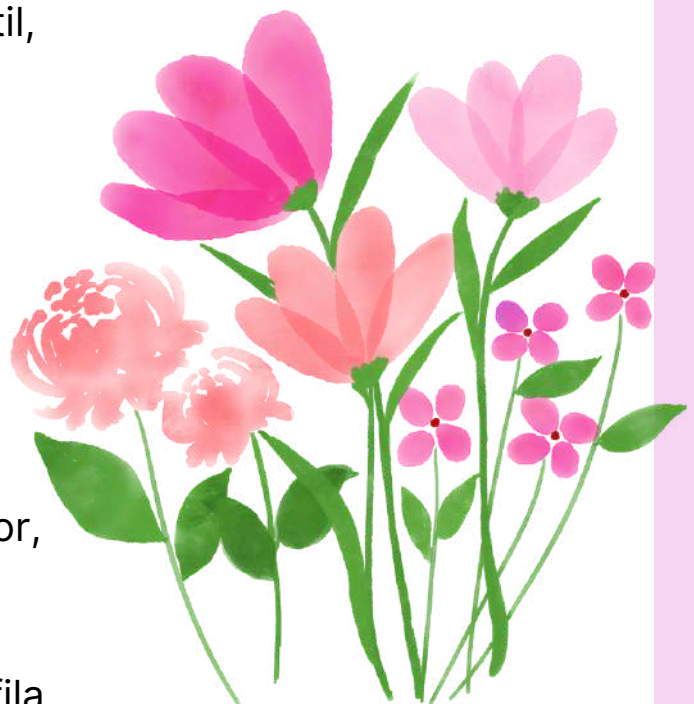

LA BALANGUERA, de Joan Alcover (fragment)

La Balanguera misteriosa
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida treu lo fil.
Com una parca bé cavil.la
teixint la tela per demà.

**La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.**

Girant l'ullada cap enrera
guaita les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.
La Balanguera fila, fila,
la Balanguera filarà.

La paraula que batega...

OPINIÓ

LA PARAULA VIVA

Joan Rosselló

Nosaltres, quan venim al món, encara no tenim llenguatge. **El llenguatge és un tresor** que ens precedeix: atresora tota la riquesa de la humanitat, és l'eina amb què fabriquem la nostra especial visió del món, la clau que obre les portes de la nostra casa interior.

És **la força que ens anima**, el **flux vibrant** dels nostres pensaments, allò que ens ajuda a decidir. És un artilugi tècnic que ens permet calcular, mesurar, fer balanç, projectar. La paraula és el vehicle de la intenció, el pont que ens permet ser compresos. **La paraula és la nostra casa** i el nostre fang.

Però abans de ser paraula, fou so: so dels arbres i dels animals, dels llamps, dels rius i del vent. **Vibració i respiració d'un cosmos antic**. El sentir, i la necessitat d'expressar el que sentíem i volíem, va fer del so paraula.

La paraula és l'eina de la llibertat. Però no naixem lliures: el llenguatge ens ha estat donat. Ens fem lliures en l'ús de la paraula només **quan ens en fem responsables**, quan l'abracem i ens reconciliem amb el seu poder, comencem a ser lliures. Quan comprenem que les paraules fan coses —que **poden fer mal**, que poden animar, que poden alliberar, que poden ajudar a comprendre— aleshores descobrim que som el que fem amb el llenguatge que hem rebut.

Aquí s'expressa la llibertat del parlar i del crear amb la paraula.

Avui, sembla que molts **han oblidat aquest poder alliberador, sanador**, transformador i profundament humà de la paraula. La paraula i la llibertat neixen en el mateix instant. En el seu exercici, la comprensió, la creació i la transformació es remodelen contínuament. I, **juntament amb la sensibilitat**, la vivència i l'experiència, aviven el nostre transcórrer.

Totes aquestes forces que tenim contingudes dins nostre —les passions, els impulsos, les emocions desbordades— són el que el mite representa amb la figura del Drac.

El Drac de Sant Jordi comparteix profundes similituds amb el Minotaure de Creta: tots dos són símbols de l'animalitat, de les forces desmesurades, de la *hybris*, de la follia, de la mania, de la creativitat indòmita, de la diferència radical.

La paraula és el fil que impedeix que la barbàrie esdevingui destrucció pura: **la paraula domina l'indomable**, conté la vivesa, i fa possible que l'altre no sigui un enemic, sinó un espai d'aparició.

A la societat actual, el que es rebutja no és només l'altre: és també un mateix. La pantalla ha arribat i ens ha romput el fil. I amb el fil, la possibilitat mateixa de filar-nos.

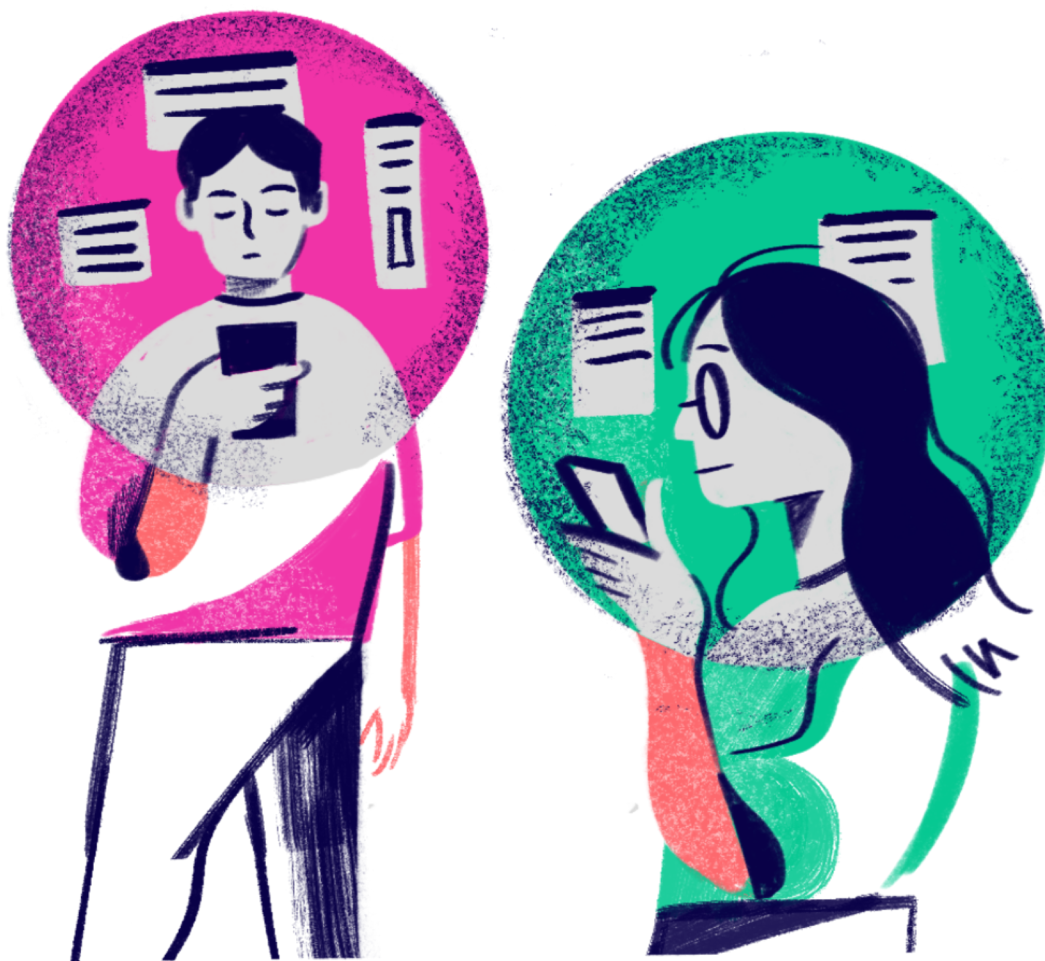
Ja no hi ha àvia Balanguera que transmeti narracions als nets. **La Balanguera d'avui és una pantalla** situada fora del nostre nucli, fora de casa, fora de la comunitat.

Ja no filam des de la proximitat, des de la llar, des de la veu que tremola i s'encadena amb altres veus. **Ara es fila des de la distància.**

I la distància s'ha fet present, **omnipresent**, en les nostres vides.

Un món de ficcions allunyades de la vida ens ha pres. I el Minotaure i el Drac —aquelles forces antigues que representaven la passió, la folia, la diferència, l'animalitat— **s'han fet virtuals, totalitaris i globals.**

Som el seu sacrifici, i ja estem dins el seu ventre: **engolits per unes forces que ens han distanciat** de tota proximitat, de tota comunitat, de tota **paraula viva.**

Compartim uni**VERSOS**, gràcies
a la **paraula** [poè**tica**]...

LLENGUA I LITERATURA CATALANES
(1r d'ESO)

UNIVERS
COMPARTIT

Som defectes naturals
i cada nit seim una festa,
ballam fins que és de dia,
i puc sentir el teu batec.
Sent com se smden les metàfores
vull ser l'ombra del núvol blanc
que tu sempre mires a davant,
imperfeccions que són reals i són nostres.
A la merda totra la merda, tot
així, l'univers pren decisions i
busquem junts la sortida
som un riu que sempre avança.

MATE MUÑOZ

L'AMOR

No fa molt que te coneix
però tu i jo som dos amants perfectes
que sentim el teu batec
i entre pluges he trobat, un lloc per viure amb amor

Ja ha començat a fer-se de dia
coses rares ens han de passar
a cada una una maleta
però sempre miram delant
i les coses no són fàcils
però tot és senzill si mirem adins.

love

JA TORNEN ELS OCELLS

Així l'univers pren decisions
i en aquest món mutant jo vull fer plans,
Potser ho doni tot i no ho aconsegueixi,
Però no he perdut les ganes de viure.

Buscarem junts la sortida,
Ningú mai no ens farà cap mal,
Perquè som la vida bona, l'eterna joventut.

Obriu les portes,
a la fitomàgic i mi,
som un estel brillant dins un blau marí.

AMOR ^{QUE} CALLA

Jo et faria una canço d'amor
I ballam fins que es de dia
I cada nit fem una festa
Per que avui cantem per celebrar
que ningú mai es farà callar.
a la merda tot
a la merda tot...

Tú i jo som dos amants perfectes.
Som un MV que sempre avança.
I puc sentir el teu batec
quan la tramuntana brama

NO RENDIR-TE

HE
A
P
R
È
S
C
A
U
P
T
E
M
U
N
T

Fa molt que te conec, i sē:
No cal tenir-ho tot per sentir-ho tot,
No cal entendre-ho tot per sentir-ho de veritat.
Si et quedes que, si s'ui perquè vols.

Recordo el que vas dir:
Pot ser que no donis tot i no ho aconseguixis.
Les coses no son fàcils per ningū,
Però ara, he après a caure cap amunt.

He suanyat tot el que porto amb mi,
Vull sentir que soc aquí, amb tu.
La sent que estimo és la que em fa ser aquí.

TU I JO

MIQUEL ALBERTÍ I MATEU

Te vendré a cercar

Per què recordo el que vas dir

que colze amb colze junts som molts més que un

que ve l'amor!

que ve l'amor!

TU i jo som dos amants perfectes

Som un riu que aransa encara que no ho sembli

Vine a buscar-me on vulguis

i cantarem sota la pluja

En aquest món mutant jo vull fer plans amb tu

Perquè els dies s'en van

i si cada nit feim una festa?

i sortim a buscar l'alegria

La Força d'Acceptar

Tot hom té defectes
imperfeccions, són reals i són nostres,
He après a caure cap amunt
perquè la solució és l'acceptació.

Són defectes naturals
era difícil suportar la pressió
però mai he perdut les ganes de viure
perquè quan s'urt a buscar l'alegria
són un riu que sempre avança.

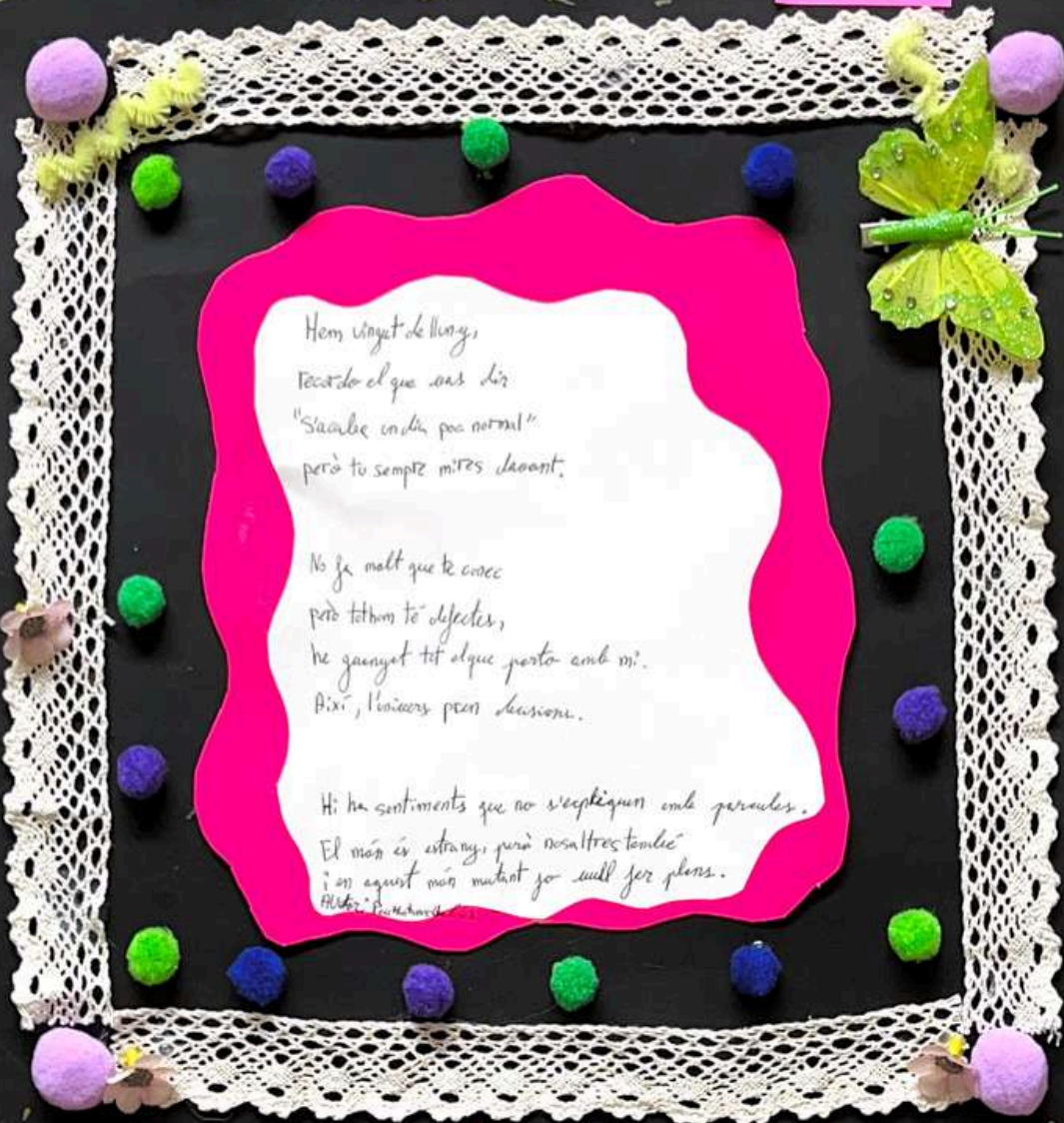
QUE FARRIA JO SENSE TU

45/12/25

Perquè
m'haix

Perquè
m'haix

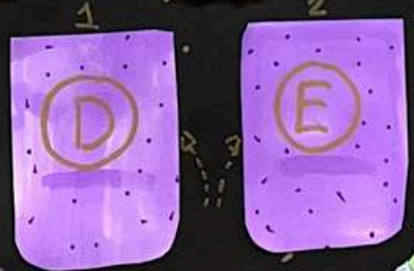
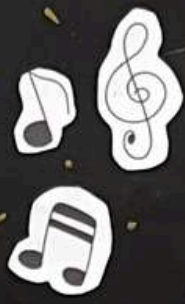
Perquè
suficient

Hem vingut de lluny,
Recordo el que ens dir
"Sàncbe enla paa normal"
però tu sempre m'ets davant.

No fa molt que te coneix
però totbon te defectes,
he guanyat tot el que porta amb mi.
Així, l'hoicars peron desuon.

Hi ha sentiments que no s'expliquen amb paraules.
El món és estrany; però nosaltres tombe
i en aquest món matant per suill fer plens.
Alberich Bachmann

la mirada de dues ALMES

recordo el que vas dir
"que colze a colze junts som molt més
que un"

ia ara s'acaba un dia poc normal.

hem vingut de lluny
ja que no fa molt que te coneix
"on nam? on nam?" em dic sempre
Però tu sempre m'ives davant

tú escribies en un quadern
"quan va sortir el sol"
la vida va erosionar
i a la fi tornarem a nosaltres.

RIU DE LA PRESSIÓ

Era difícil suportar la pressió,
ja desapareixen els carrers,
les coses no són fàcils per ningú.

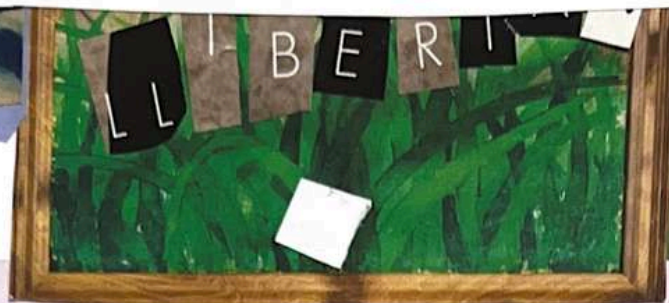
He guanyat tot el que porto amb mi,
el temps que no he viscut,
Són problemes puntuals, diuen ells.

Tot i això, som un riu que arança
encara que no ho sembli,
el que ens surt del cor és de veritat.

S'han oblidat d'estimar,
Vull sentir que sóc aqua.

SEREM OCELLS

A la merda tot, a la merda tot,
que ningú mai no ens farà callar,
el que ens surt del cor és de veritat,
no hi haurà gàbies per a tants ocells.

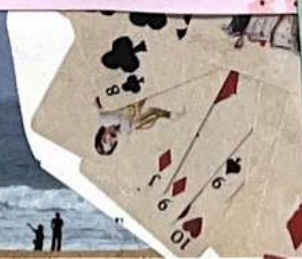
El món és estrany, però nosaltres també,
les coses no són fàcils per ningú,
però he après a caure cap amunt,
no cal tenir-ho tot per sentir-ho tot.

"Vine a buscar-me on vulguis"
"Te vendré a cercar"
"I on anam? i on anam?"
no he perdut les ganes de viure.

AMOR

La persona perfecta

Som un riu que sempre avança,
quan tot s'enfosqueix, encara queda llum dins teu.
La gent que estimo és la que em fa ser qui sóc.
Entre plujes he trobat, un lloc per viure plecats.

Desperto de nou i sóc allà, camí de tu
puc sentir el teu batec.
Esoes més rares ens han de passar
perquè tothom té defectes.

Recordo el que vas dir,
quan la tramuntana brama,
sent de mar, de rius i de muntanyes,
és la pàtria que duc al cor.

UNA PERSONA ESPECIAL

El món és estrany, però nosaltres també,
fa molt que te conec.
Som la cançó que mai s'acaba
i ballam fins que és de dia.

Som un riu que sempre avança
perquè som la vida boja, l'eterna joventut,
que ningú mai no ens farà callar,
que colze a colze junts som molt més que un.

Hi ha problemes puntuals,
buscarem junts la sortida.
Jo vull un món millor amb tu.
Com podria no agradar-me!

amb el cor ple
d'EMOCIO!

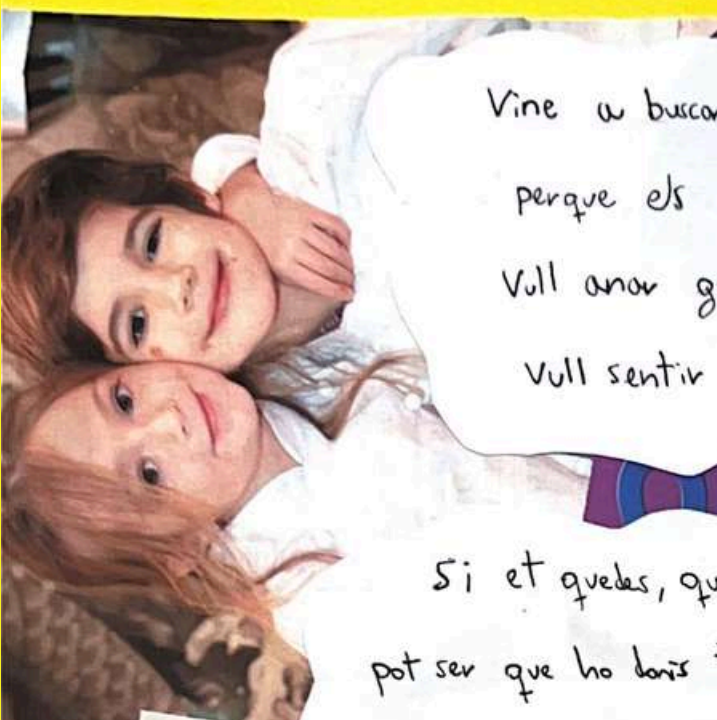
PRIMERA NORMA: DIVERTIR-SE!

exactes, i es no
la faltava mer
l'aquestes d'ab
rat per fer-hi u
obreviuen a
era acollidor. n
ve era petita
avia estat a
ins de te

amb el cap.
ts de ~~SILENCI~~, final-
pre he estat el més es-
p, el que fa riure a tothom

Sempre al teu Costat

Vine a buscar-me on vulguis,
perquè els dies se'n van.
Vull anar guanyant la vida,
vull sentir que soc aquí.

Si et quedes, que sigui perquè vols,
pot ser que ho donis tot i no ho aconseguixis.

Som un niv que sempre avança
i jo vaig fet tot el que puc.

Són problemes puntuals
però tu sempre mires endavant.
No vull que un error sigui un problema,
a la verba tot, a la verba tot.

Endo
unx més
del que
separa.
Inomés
cal tanca
els ulls

AMISTAT

ESPERANCA

Junts Som Més

El món és estrany, però nosaltres també,
que colze a colze som molt més que un.
Les coses no són fàcils per ningú:
la solució és l'acceptació.

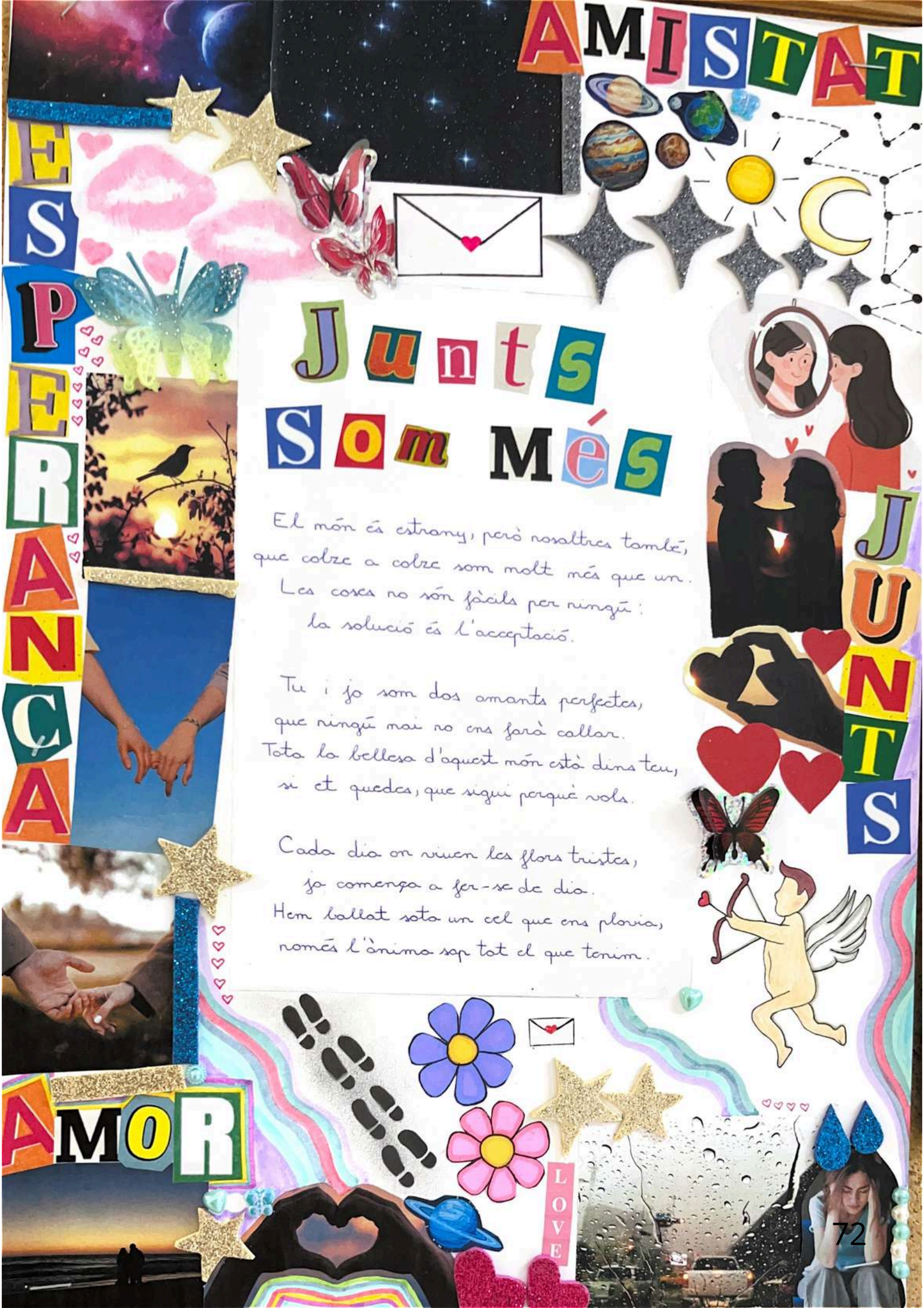
Tu i jo som dos amants perfectes,
que ningú mai no ens farà callar.
Tota la bellesa d'aquest món està dins teu,
si et quedas, que sigui perquè vols.

Cada dia on viuen les flors tristes,
jo comença a fer-se de dia.
Hem ballat sota un cel que ens plorava,
només l'ànima sap tot el que tenim.

AMOR

LOVE

JUNTS

L A V I D A É U N S

R E T E P

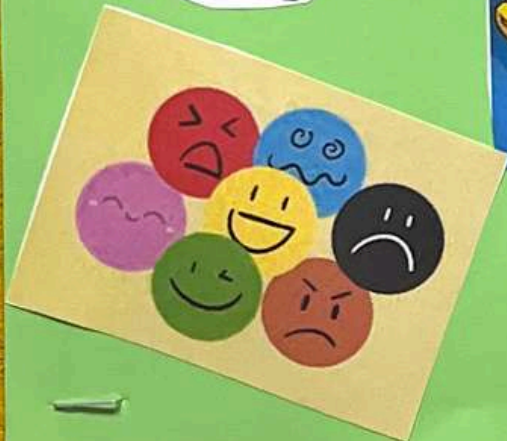
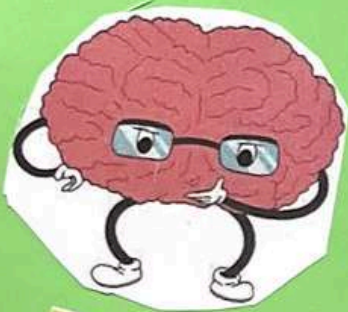

He après a caure cap amunt,
perquè els dies se'n van,
cada finestra obre un nou matí.

Vull sentir qui sóc aquí
que sóc la vida bona, l'eterna joventut.
Només l'ànima sap tot el que tenim,
problemes a mils i cap solució.

La pàtria que duic al cor
s'espenya entre somnis i confusions
i ningú sap res de tu
ion anem? I on anem?

VOLEM UN MÓN MILLOR!

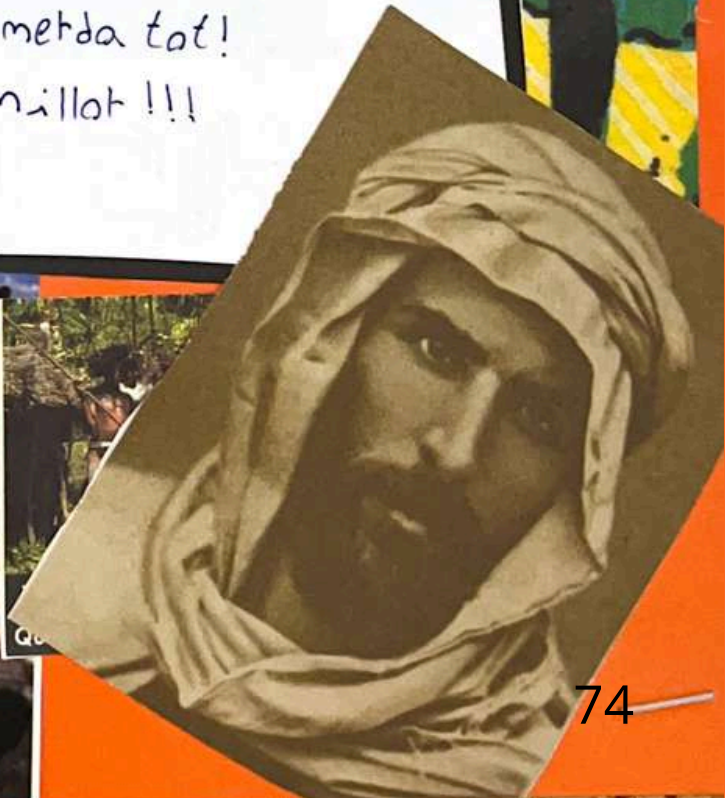
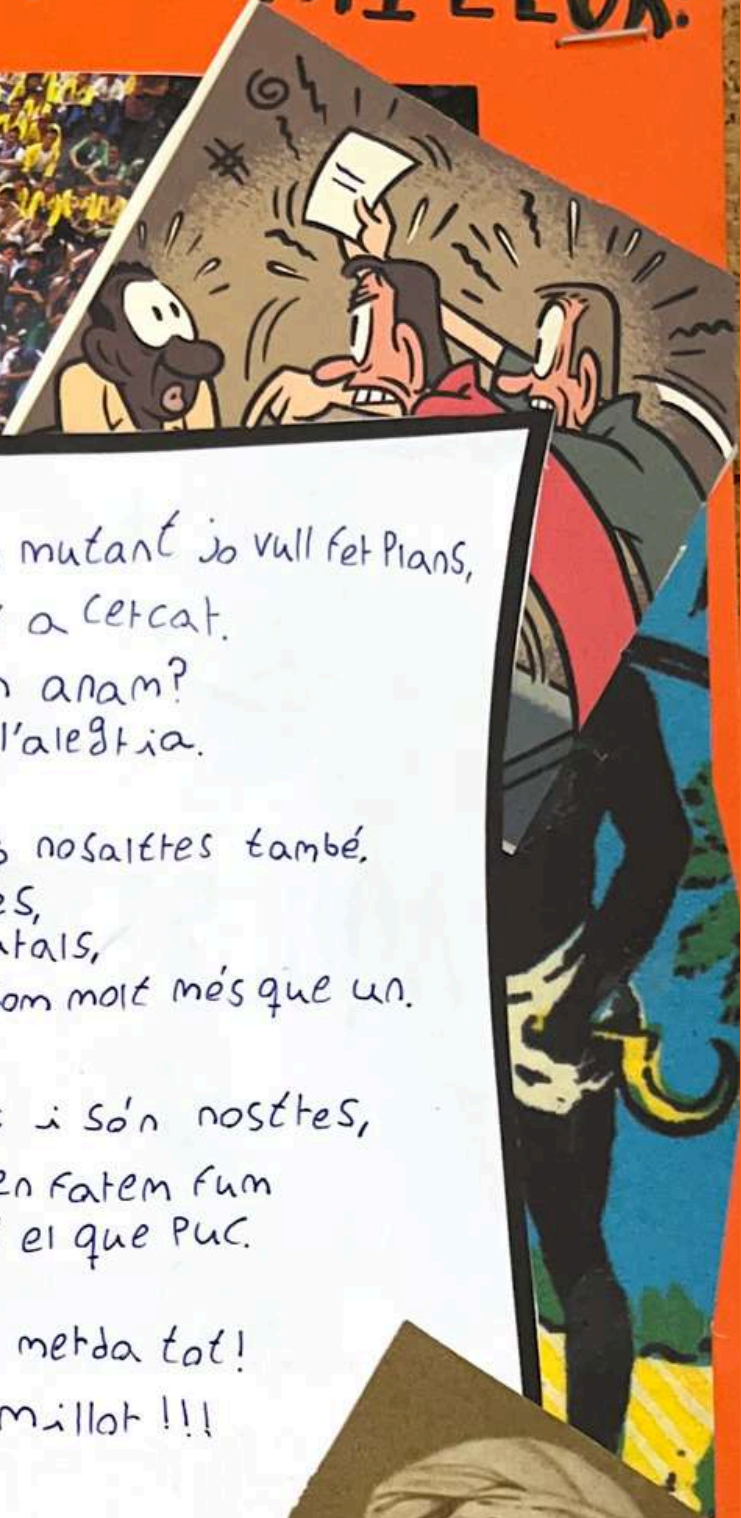
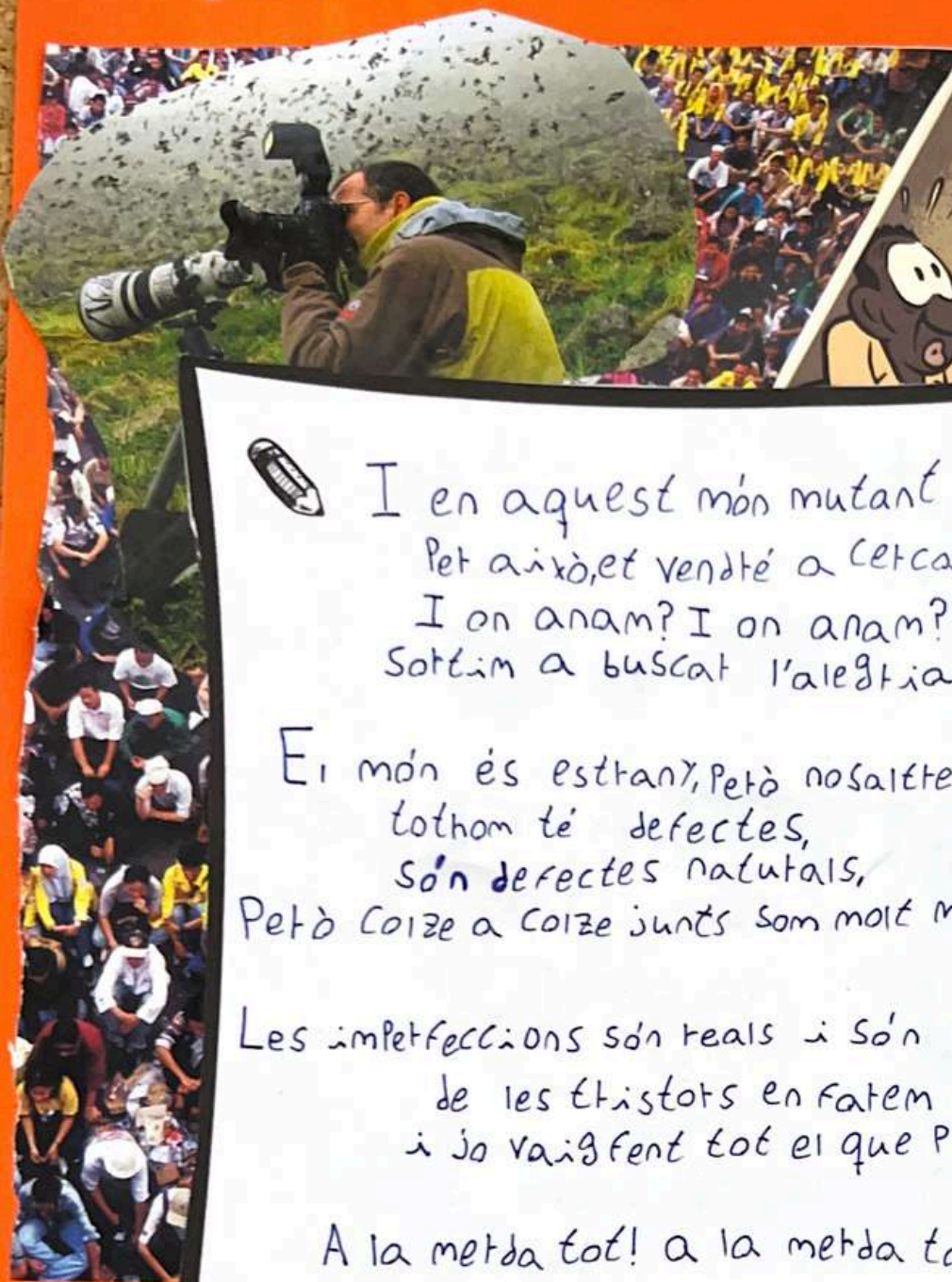

I en aquest món mutant jo vull fet Plans,
Pet això, et venent a Cetcat.
I on anam? I on anam?
Sotim a buscat l'alegria.

Ei món és estrany, Petò nosaltres també,
tothom té defectes,
Són defectes naturals,
Petò Coize a Coize junts som molt més que un.

Les impecacions són reals i són nostres,
de les etistots en femem fum
i jo vaig fent tot el que puc.

A la metda tot! a la metda tot!
Jo vull un món millor !!!

A M O R

el amor

AMOR *el amor*

el amor La gent que estimo es la qu em
fa ser qui soc.
Recordo el que vas dir.
I puic sentir el teu bateg.

Tu i jo som dos amants perfectes
en els carrers abandonats.
S'han oblidat d'estimar.

el amor Les coses no són fàcils, per ningú. *el amor*
el amor No vull que un error sigui un
problema.

el amor Si et quedes, que sigui perquè vols.
I en aquests mon matantjo
vull fer plans *el amor*

el amor A la merda tot, a la merda tot
Testimo molt. *el amor*

squeezed the
ing taken the
shoulder and
chance with
was always
Rufus and hit
ing off a wh
man. So it
tain the
entry
tiss
his
pin
scotsim
from the blade,
So, in the frozen
inscribed a short, surr
as Rufus fell off his haum
Edge received a fleeting
his head and his rifle, his h
lever another bullet into the
Willie had his Sharps cle
over on to his back to pe
But he was a fraction of
rifle on to its target. It
in an expression of dis
entirely a fatalist. Reco
might jam or that the
cocked the hammer of the
click it back to its fullest
bullet exploded a brutal entry
shot, going into the victim's chest
Killing him instantly—leaving
and gaping his mouth in the
to voice. His rifle hit the grou
his sides a moment later
coat stopped gro
saddle horse
into the cro

line of six cars and
as if racing to stay
lance its first ray over
'You know something'
Edge had finished his
passengers who shared the
of digging the makings
young girl said. He look
of sea. The car that sid
body and at upright, the bla
sleeping man sliding to the floor.
'It's never too late to learn,' he
into the paper and rolled the cigaret
'What?' she asked, confused, as she
red rimmed eyes.
'Anything. You want to tell me
He licked the gummed strip
into a corner of his mou
of the Remington
slung from the right
'Oh, I see what
eyes, buck teeth
'Yes. It's the fun
aboard this train
face showed ne
level gaze which
blue tobacco sp
Edge would
sation but the
perhaps a gen
snatched up the
lay across the
tent to sit in
timber on the side of
the girl's a
have the thick grow
He able to en
out need of a mirror
keep the
the moustache that
side of his mouth—and added to the
looks.

He cooked and ate a spartan me
ette and drank two cups of coffee
his bedroll under the trees in front
As evening had darkened into
drained out of the air and a prain
his voice to the north. Driven
But Towers
came. And Ed
and on to the platf
came to a sudden halt and thrust his arms high into the air
so that his fingertips brushed the car roof.

'You wouldn't shoot a man in the back, would y
mister?' he asked, having to squeeze out the words
the fear which felt like a palp
'Sure I would, kid,'
background sound of rain
the car and of the hissing
the locomotive. 'If I figur
'Kill him!' the girl across the aisle said again.
but with the same degree of rasping excitement
Outside in the teeming rain men shouted on one side and then breaking free through those on the other.
Horses snorted. Edge glanced through the
his free hand to rub a hole in the grey m
and still saw only a storm-blurred scen
depot building and stack of cordwood.

Edge halted in front of the
crowded eyes briefly away from the char
at the spread-eagled corpse on the str
ed wagon. And saw that in the confusio
the first rifle shot and his response
ers had got between Clint's brother and
had taken the bullet in the right chest. It
the angle that the half-breed looked at
in death. Towers had been given an
eye. Which was turned toward the sky
hand into the heaven the man would ne

All right, your way, Edge!
help me! Please! Somebody help me!
he went down on to his haunches and press
to the door of the barber's shop. And sense
If eyes sweep across the patch of shadow in
iden. As intruders and townspeople swim

the
ing taken the
shoulder and
chance with
was always
Rufus and hit
ing off a wh
man. So it
tain the
entry
tiss
his
pin
scotsim
from the blade,
So, in the frozen
inscribed a short, surr
as Rufus fell off his haum
Edge received a fleeting
his head and his rifle, his h
lever another bullet into the
Willie had his Sharps cle
over on to his back to pe
But he was a fraction of
rifle on to its target. It
in an expression of dis
entirely a fatalist. Reco
might jam or that the
cocked the hammer of the
click it back to its fullest
bullet exploded a brutal entry
shot, going into the victim's chest
Killing him instantly—leaving
and gaping his mouth in the
to voice. His rifle hit the grou
his sides a moment later
coat stopped gro
saddle horse
into the cro

Edge had finished his
passengers who shared the
of digging the makings
young girl said. He look
of sea. The car that sid
body and at upright, the bla
sleeping man sliding to the floor.
'It's never too late to learn,' he
into the paper and rolled the cigaret
'What?' she asked, confused, as she
red rimmed eyes.
'Anything. You want to tell me
He licked the gummed strip
into a corner of his mou
of the Remington
slung from the right
'Oh, I see what
eyes, buck teeth
'Yes. It's the fun
aboard this train
face showed ne
level gaze which
blue tobacco sp
Edge would
sation but the
perhaps a gen
snatched up the
lay across the
tent to sit in
timber on the side of
the girl's a
have the thick grow
He able to en
out need of a mirror
keep the
the moustache that
side of his mouth—and added to the
looks.

He cooked and ate a spartan me
ette and drank two cups of coffee
his bedroll under the trees in front
As evening had darkened into
drained out of the air and a prain
his voice to the north. Driven
But Towers
came. And Ed
and on to the platf
came to a sudden halt and thrust his arms high into the air
so that his fingertips brushed the car roof.

'You wouldn't shoot a man in the back, would y
mister?' he asked, having to squeeze out the words
the fear which felt like a palp
'Sure I would, kid,'
background sound of rain
the car and of the hissing
the locomotive. 'If I figur
'Kill him!' the girl across the aisle said again.
but with the same degree of rasping excitement
Outside in the teeming rain men shouted on one side and then breaking free through those on the other.
Horses snorted. Edge glanced through the
his free hand to rub a hole in the grey m
and still saw only a storm-blurred scen
depot building and stack of cordwood.

Edge halted in front of the
crowded eyes briefly away from the char
at the spread-eagled corpse on the str
ed wagon. And saw that in the confusio
the first rifle shot and his response
ers had got between Clint's brother and
had taken the bullet in the right chest. It
the angle that the half-breed looked at
in death. Towers had been given an
eye. Which was turned toward the sky
hand into the heaven the man would ne

All right, your way, Edge!
help me! Please! Somebody help me!
he went down on to his haunches and press
to the door of the barber's shop. And sense
If eyes sweep across the patch of shadow in
iden. As intruders and townspeople swim

the
ing taken the
shoulder and
chance with
was always
Rufus and hit
ing off a wh
man. So it
tain the
entry
tiss
his
pin
scotsim
from the blade,
So, in the frozen
inscribed a short, surr
as Rufus fell off his haum
Edge received a fleeting
his head and his rifle, his h
lever another bullet into the
Willie had his Sharps cle
over on to his back to pe
But he was a fraction of
rifle on to its target. It
in an expression of dis
entirely a fatalist. Reco
might jam or that the
cocked the hammer of the
click it back to its fullest
bullet exploded a brutal entry
shot, going into the victim's chest
Killing him instantly—leaving
and gaping his mouth in the
to voice. His rifle hit the grou
his sides a moment later
coat stopped gro
saddle horse
into the cro

Edge had finished his
passengers who shared the
of digging the makings
young girl said. He look
of sea. The car that sid
body and at upright, the bla
sleeping man sliding to the floor.
'It's never too late to learn,' he
into the paper and rolled the cigaret
'What?' she asked, confused, as she
red rimmed eyes.
'Anything. You want to tell me
He licked the gummed strip
into a corner of his mou
of the Remington
slung from the right
'Oh, I see what
eyes, buck teeth
'Yes. It's the fun
aboard this train
face showed ne
level gaze which
blue tobacco sp
Edge would
sation but the
perhaps a gen
snatched up the
lay across the
tent to sit in
timber on the side of
the girl's a
have the thick grow
He able to en
out need of a mirror
keep the
the moustache that
side of his mouth—and added to the
looks.

He cooked and ate a spartan me
ette and drank two cups of coffee
his bedroll under the trees in front
As evening had darkened into
drained out of the air and a prain
his voice to the north. Driven
But Towers
came. And Ed
and on to the platf
came to a sudden halt and thrust his arms high into the air
so that his fingertips brushed the car roof.

'You wouldn't shoot a man in the back, would y
mister?' he asked, having to squeeze out the words
the fear which felt like a palp
'Sure I would, kid,'
background sound of rain
the car and of the hissing
the locomotive. 'If I figur
'Kill him!' the girl across the aisle said again.
but with the same degree of rasping excitement
Outside in the teeming rain men shouted on one side and then breaking free through those on the other.
Horses snorted. Edge glanced through the
his free hand to rub a hole in the grey m
and still saw only a storm-blurred scen
depot building and stack of cordwood.

Edge halted in front of the
crowded eyes briefly away from the char
at the spread-eagled corpse on the str
ed wagon. And saw that in the confusio
the first rifle shot and his response
ers had got between Clint's brother and
had taken the bullet in the right chest. It
the angle that the half-breed looked at
in death. Towers had been given an
eye. Which was turned toward the sky
hand into the heaven the man would ne

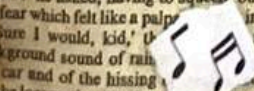
All right, your way, Edge!
help me! Please! Somebody help me!
he went down on to his haunches and press
to the door of the barber's shop. And sense
If eyes sweep across the patch of shadow in
iden. As intruders and townspeople swim

ULLIS D'AMOR

Quan tot s'enfasqueix, encara queda llum dins teu
No cal tenir-ho tot per sentir-ho tot
Som un riu que sempre avança
La gent que estimo és la que em fa ser qui sóc
Entre pluges he trobat, un lloc per viure plegats
Fa una nit clara i tranquil·la
I puc sentir el teu batec
Però tu sempre miras davant
Busquem junts la sortida
I ballam fins que és de Dia.

this is a love story

MÉS ENL

Només l'ànima sap tot el que tenim,
no vull ser l'ombra dels núvols blancs.
Vull sentir que sóc aquí
cada nit farem una festa

Te regal la meua vida
que s'ha oblidat d'estimar,
i finestras que fan de cada nit un nou matí
obriu les portes,
A la fi arribare a tu.

T'Estim

No cal tenir-ho tot per sentir-ho tot.
Desperto de nou i sóc allà, caní de tu
i a vegades, t'estim però no m'agrada
jo et faria una cançó d'amor,
que ve l'amor, que ve l'amor!
quedat la brisa i el mar
però un dia les coses van canviar
i s'acaba un dia poc normal.

Visc en el misteri del poema
tot és crit, llarga nit, i primavera
és difícil suportar la pressió
però la solució és l'acceptació.

TU POT S'FERHO

Fa una nit clara i tranquil·la,

S'acaba un dia poc normal

S'espenya entre somnis i confusions,

Entre pluges he trobat, un lloc per viure plegats,

amb la brisa i la mar.

Perquè avui cantem per celebrar,

com podria no agrada-me?

Pot ser que ho donis tot i no ho aconseguirés,

He après a caure cap amunt.

Tot el poder d'aquest món està dins teu.

EL BATEC DINS EL TEU COR

Però un dia la cosa va canviar,
ja comença a fer-se de dia.
Te vendré a cercar,
a cada mà una maleta.

S'ha acabat un dia poc normal,
i jo vaig fent tot el que puc
perquè els dies se'n van
i puc sentir el teu batec.

TE REGAL LA MEVA VIDA

Quan tot s'ensposqueix, encara quedarà llum dins teu.

TANT D'AMOR

Junts
per
sempre

l'Alen
l'empata

Je et faria una canço d'amor
que ve l'amor, que ve l'amor!
fa una mit dars i tranquilla
i m'ac sentir el teu costec

i lallam fins que és de dia
cada finestra obre un nou matí
mota quell sentir que
soc aquí, te la meua
vida.

Est en pujar la gent l'altra dia
je comença a fer-se de dia.

Junt
a tu
vui estar
sempre

El
món
de
la
can

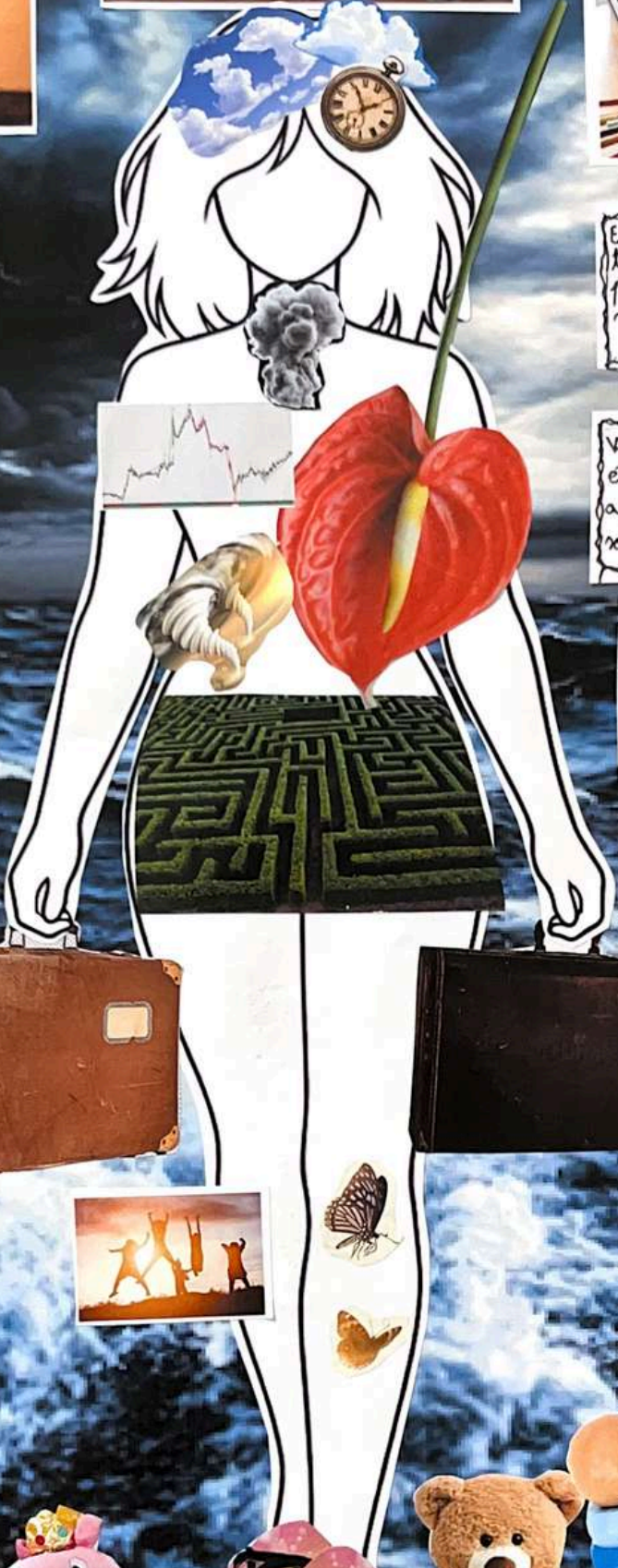
"LA BRISA DEL MAR"

Ja comença a fer-se de dia
Primer raig de sol
van tornant els ocells
Queda't la brisa i el mar.
Serà blau i tranquil la mar

Un estel brillant dans un blau mar
tota la bellesa d'aquest món està dins teu
el món és estrany, però nosaltres també!
Veig els cànions de la lluna
gent de mar, de rius i de muntanyes.

EL DOL DEL CREIXER

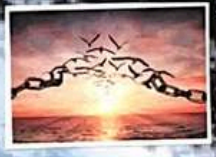

Estic vivint la vida des del turó,
tinc mils problemes i cap solució,
parreig a cada ma una maleta
reaiç fent tot el que puc.

Vinc en el misteri del poema
és difícil suportar la pressió
a la merda tot, a la merda tot,
sobretot les merces imperfeccions.

Vull sentir que soc aquí,
de les tristors en reull per yum.
Ho don tot i no ho aconseguixo,
reull ser l'ombra del mirall blanc.

Sóc la vida baixa, l'eterna joventut.

LA MEVA SOLUCIÓ ES L'ACCEPTACIÓ

Tothom té defectes,
i les meves imperfeccions,
Però sempre mir davant
Són defectes naturals.

Molts de problemes, i cap solució
l'única solució és l'acceptació
jo vull un món millor
No vull que un error siga un problema.

Les imperfeccions són reals i són nostres
i ens desbossàvem les vides
i a la fi tornaré a mi.

UN AMOR NO CORRESPONST

AMISTAD

Te vendré a cercar
i et faré una cançó d'amor.
No fa molt que te conec
però ja som dos amants perfectes.

Pronto
2813
10

Com podries no agradar-me
si tota la bellesa d'aquest món està dins teu.
Hi ha sentiments que no s'expliquen amb paraules,
però el que em surt del cor és veritat.

Te regal la meua vida
que s'espenya entre somnis i confusions.
No vull que un error siga un problema,
només problemes pitjals.

No cal tenir-ho tot per sentir-ho tot.
Que ve l'amor, que ve l'amor!
Problemes a mils, i cap solució.
Que ve l'amor, que ve l'amor!

Tot anirà bé

Hem vingut de lluny,
entre pluges he trobat un lloc on viure plegats
no fa molt que et conec
però un dia la cosa va canviar,
la vida s'erosiona
s'espenya entre somnis i confusions
però tu sempre mires davant,
de les tristors en farem fum
record el que vas dir
"QUE VE L'AMOR, QUE VE L'AMOR!"

EL PRIMER BATEC

Tothom té defectes
però tu sempre mires davant,
quan surts a buscar l'alegria
Recordo el que vas dir:
"tot és més senzill si mires endins."
Tota la bellesa d'aquest món està
a dins teu
te regal la meva vida,
Som un riu que sempre avança
que colze a colze junts som
molt més que un
quan tot s'enfosqueix, encara queda
llum dins teu.

FORÇA AMB AMOR

He après a caure cap amunt
Així, l'univers pren decisions
vine a buscat-me on vulguis
cantarem sota la pluja,
entre pluges he trobat, un lloc per viure, pregats.

Cada nit fem una festa
i ballam fins que és de dia
i a vegades testim però no m'agradem
El món és estrany, però nosaltres també
Que ve l'amor que ve l'amor!

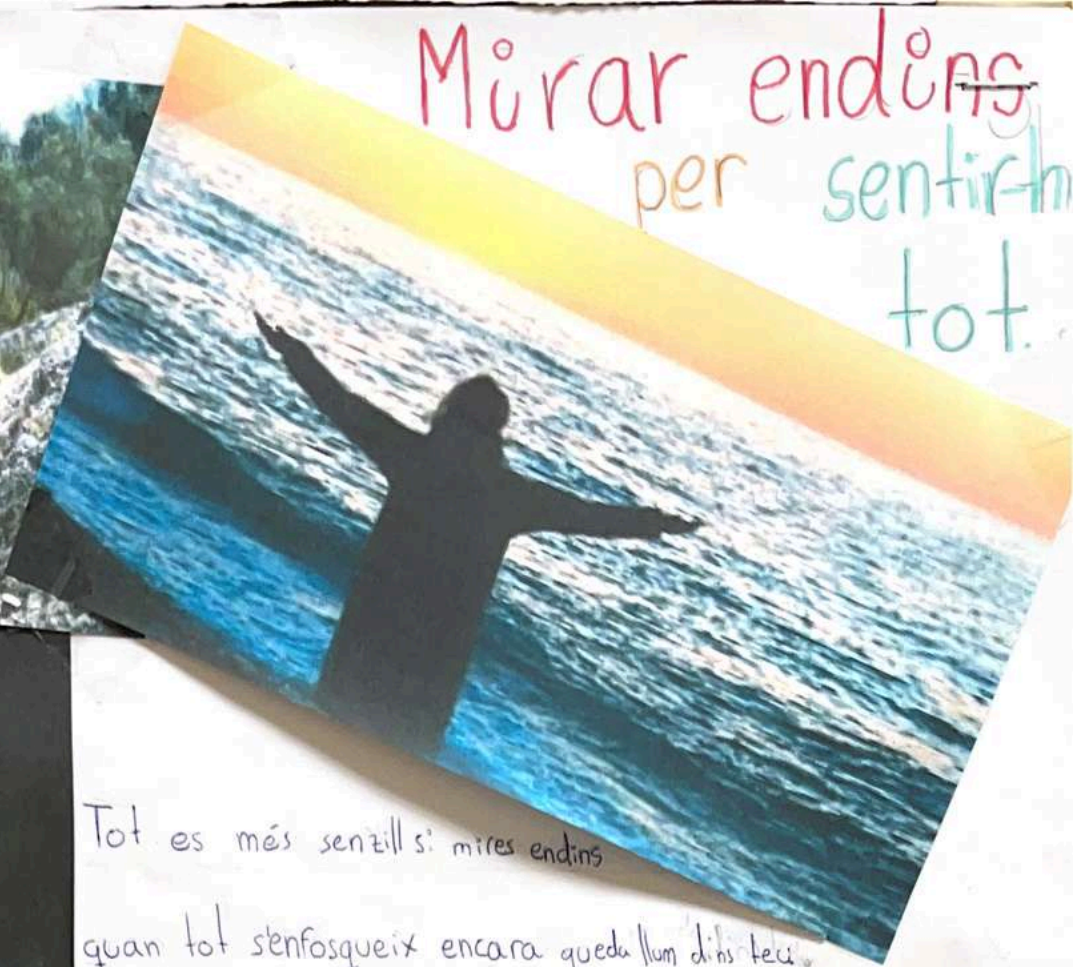
Escriu un nou principi

Te negal la meva vida
recondo el que vas dir,
ena difícil suporta la pressió
les coses no són fàcils per ningú
problemes a mils i cap solució

Som un nu que avança encara que no ho sembla
hi ha sentiments que no s'expressen amb paraules
tot sen que ho donis tot i no ho aconseguies
i jo vaig gent tot el que tuc
tenc no he tencut les ganes de viure.

Mirar endins
per sentir-ho
tot.

Tot es més senzill: mirar endins

quan tot s'enfosqueix encara queda llum dins teu.
Som un riu que sempre avança,
que colze a colze junts som molt més que un.

Entre pluges he trobat, un lloc per viure per
la gent que estimo és la que em fa ser qui soc.
No cal tenir-ho tot per sentir-ho tot,
recordo el que vares dir.

Queda't la brisa i el mar.
I on anam? I on anam?

Els dies passen

Te vendré a cercar,
cada finestra obre un nou matí.
Vine a buscar-me on vulguis
perquè avui cantem per celebrar.

S'acaba un dia poc normal
mas estimàvem,
s'han alvidat d'estimar
i jo vaig fent tot el que puc.

Obriu les portes
perquè els dies se'n van.

Relats, històries... paraules que inspiren...

EL POBLE NOU

Adriana Arnau

El meu poble és el típic tan petit del qual sempre pregunten: "Però allà no hi ha només dues cabres?".

I, al principi, l'odiava.

Però després creixes, i comences a adonar-te que aquestes dues cabres molen molt més que tenir-ne cent i **no conèixer-les a totes.**

Al poble tothom sap qui ets, de qui ets filla, en quina casa vius i a quina hora tornes a casa de la platja a l'estiu.

I, per descomptat, tothom sabia que jo i ella **passàvem massa temps juntes.**

Ho sabia la fornera.

Ho sabia el senyor que sempre rega les plantes de la plaça a les sis de la tarda.

Ho sabia la meva mare.

Fins i tot ho sabia la seva àvia, que cada vegada que em veia entrar pel seu jardí deia:

—L'escala és on sempre.

Perquè entre la seva casa i la meva hi havia un arbre enorme.

Tan enorme que, quan teníem vuit anys, vam decidir que el més lògic del món era construir una caseta al mig per a no haver de donar la volta pel carrer.

Ses casetes de Cape, ara

Cape a l'estiu és un lloc estrany. Però no per res dolent. M'encanta i m'ho pas genial. Però, hi ha turistes, i a penes es pot passar, això és l'única cosa que tinc en contra.

Sí que és veritat que **les festes d'estiu són les millors** i no ho canvio per res. No obstant això, **a l'hivern, no hi ha ningú**, la platja està neta i sembla un altre lloc.

I és que pertany aquí, perquè la meva ànima s'omple amb només un sospir

TODO QUEDARÁ ENTRE LAS OLAS DEL MAR

Carla Fernández

El verano llegó con el sol ardiente y **la promesa de días interminables**. Los padres de Martina habían decidido alquilar una nueva casa para pasar el verano, en el pueblo y junto al mar.

En un principio, a Martina no le agradaba mucho la idea, sin embargo, lo que no imaginaba era que **esas vacaciones iban a cambiarle su vida** por completo.

El primer día, paseando junto a la orilla del mar, vio a un chico haciendo castillos de arena con una precisión sorprendente. Era Leo, un joven del pueblo, que saludó tímidamente al notar su presencia. A partir de ese mismo instante, comenzaron a verse todos los días.

Charlaban, reían y **se confesaban sus mayores secretos**, de esos que simplemente se cuentan entre el murmullo de las olas chocando contra la arena.

Pasaban las tardes en la playa, observando el color naranja del horizonte. Martina no necesitaba palabras para sentirse comprendida, bastaba la mirada cómplice de Leo, la cual la calmaba y tranquilizaba.

Era como si lo hubiese estado esperando toda su vida, es más, parecían conocerse desde siempre. La conexión que había entre ellos dos era inquebrantable.

Era como si lo hubiese estado esperando toda su vida, es más, parecían conocerse desde siempre. **La conexión que había entre ellos dos era inquebrantable.**

Una noche de verbena, mientras paseaban bajo el oscuro y estrellado cielo azul, entre la playa, la arena y la gente, Leo le tomó la mano de forma inesperada.

El corazón de Martina comenzó a acelerarse. De pronto parecía que el verano había decidido acelerar el tiempo, los dos deseaban que esas bonitas semanas jamás llegaran a su fin.

El último día, charlando en el faro y observando de nuevo el bonito atardecer, prometieron no olvidar jamás ese verano.

Jamás borrarían de su memoria los momentos vividos.

Martina comprendió que a veces, el amor llega cuando menos te lo esperas y que los grandes momentos suceden sin buscarlos.

Junto a su familia regresó a casa triste y a la vez más agradecida que nunca. Los secretos confesados quedarían entre las olas del mar, mientras tanto, ella y Leo **esperarían ansiosos el reencuentro** del próximo verano.

T'agradaria ser-ne part?

SI ET FA IL·LUSIÓ, qualsevol cosa és possible...

Tots els viatges, fins i tot els més grans, són **la suma de petites passes...** Aquest és un viatge que esperam que sigui engrescador per a tothom: **sobretot per a tu**, que has arribat fins aquí en la teva lectura.

I com totes les aventures, pensam que són més inspiradores **si formam un equip**: alumnes, famílies, professorat, personal no docent...

Si tens una idea o una aportació que t'agradaria veure publicada a la revista, ens encantaria donar-li un espai per fer-la visible.

Ens pots fer arribar **les teves col·laboracions** a:

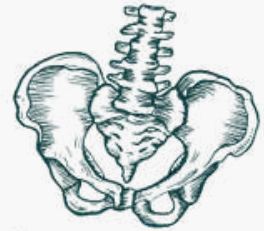
plec@iesinca.cat

Moltes **gràcies** per endavant...

Comissió Biblioteca i Pla Lector

REVISTA

IES Inca

vols **col·laborar**-hi?

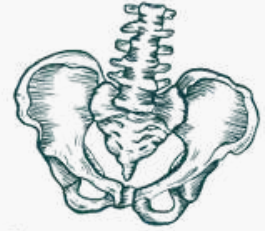
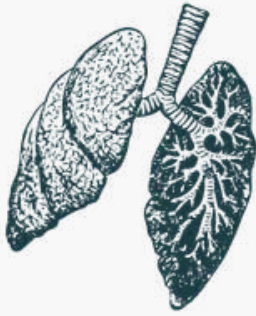
articles d'opinió, entrevistes,
relats, reflexions, poemes,
còmics, jocs...

plec@iesinca.cat

REVISTA

IES Inca

gràcies per ser-ne el cor!

plec@iesinca.cat